

“Ἐγὼ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 18' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΣΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
ἀνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 106ον | Ἀπρίλιος 2016 | 4300

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΞΑΝΑΔΙΚΑΖΕΤΑΙ

Ἡ δίκη τοῦ Χριστοῦ, πρὶν δικασθεῖ καὶ καταδικασθεῖ στὸν σταυρικό θάνατο, δὲν σταμάτησε ἐκεῖ στὸ Πραιτώριο ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου. Τὸ σφοδρὸ κατηγορητήριο ἐναντίον Του συνεχίζεται μὲ ποικίλες μορφές δυὸ χιλιάδες χρόνια τώρα. Ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερα νὰ δικάζεται καὶ νὰ καταδικάζεται στὰ πρόσωπα τῶν Χριστιανῶν.

«**Διὰ φθόνον παρέδωκαν**» τότε τὸν Κύριο οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. «**Διὰ φθόνον**» παραδίδουν καὶ σήμερα στὴν καταδίκη, στὴ χλεύη καὶ στὴν ἐξόντωση, οἱ ποικίλοι φαρισαϊσμοί, τοὺς πιστοὺς μαθητὲς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Δὲν ἀνέχεται ἡ νεοειδωλολατρία τὸν δίκαιο, τὸν τίμιο, τὸν ἀνιδιοτελή, τὸν εἰλικρινῆ ἀγωνιστὴ τῆς ἀλήθειας, τὸν ἀνυποχώρητο στὶς ἀρχές τῆς ἐντιμότητος, τὸν ἀσυμβίβαστο μὲ τὸ ψέμα καὶ τὴν ἀπάτη, τὶς γενναῖες καὶ ἀγνές ψυχές ποὺ δὲν ὑποκύπτουν στοὺς γοπευτικούς πειρασμοὺς ἢ στοὺς ἐκβιασμοὺς καὶ τὶς ἀπειλές. «Ἐλᾶτε νὰ καταπιοῦμε τὸν δίκαιο, τὸν τίμιο, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ἐλέγχει μὲ τὸ φωτεινὸ παράδειγμά του» φωνάζουν οἱ σύγχρονοι πολέμιοι τῆς πίστεως.

Ὁ Χριστὸς δικάζεται, ὅταν τὰ ἄξια παιδιά Του συκοφαντοῦνται, προπηλακίζονται, δώκονται, παραμερίζονται, γιὰτὶ δὲν δέχονται καὶ δὲν ἀνέχονται νὰ κάνουν ἔνοχους συμβιβασμούς, νὰ «βάλουν νερὸ στὸ κρασί τους», νὰ συσχηματισθοῦν μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου τῆς παρανομίας καὶ τοῦ ἠθικοῦ ξεπεσμοῦ. Ὁ Χριστὸς δικάζεται, ὅταν τὰ παιδιά Του μὲ ζῆλο ἱεραποστολικὸ καὶ αὐταπάρνηση, ποὺ δίνουν τὴ μάχη τῆς ἀγάπης μὲ εἰλικρίνεια καὶ ἀνιδιοτέλεια, ποὺ ἐργάζονται γιὰ τὴ διάδοση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, συναντοῦν προσκόμματα καὶ διαβολές, ὅχι μόνο ἀπὸ ἰδεολογικοὺς ἀντιπάλους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ «ἐκκλησιαστικούς» παράγοντες.

Ὁ Χριστὸς δικάζεται ἀκόμα καὶ καταδικάζεται, ὅταν παραμερίζεται ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἀρετὴ τῆς ἀγάπης, ἡ «**ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρεία**» τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ θέση τους παίρνουν ἡ φαρισαϊκὴ σκληρότητα, ἡ νομικιστικὴ σκέψη, ἡ ἀποστεωμένη τυπολατρία ποὺ «**διυλίζει τὸν κώνωπα καὶ καταπίνει τὴν κάμηλον**». Καὶ ἀπὸ πόσους ἄλλους ποὺ «**ἀποδεκατοῦν τὸ ἥδυσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον καὶ ἀφήνουν τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν** (τὴ δικαιοσύνη) **καὶ τὸν ἔλεον** (τὴν εὐσπλαχνία) **καὶ τὴν πίστιν**» (Ματθ. κγ' 23)! Καὶ αὐτὰ συμβαίνουν ὅχι φυσικὰ ἀπὸ τοὺς πολεμίους τῆς πίστεως, ἀλλὰ ἀπὸ Χριστιανούς

ποὺ ἀνάγουν σὲ δόγματα πίστεως προσωπικὲς τους θρησκευτικὲς ἰδιορρυθμίες ποὺ δὲν ἔχουν καμιά σχέση μὲ τὴ θρησκεία τῆς ἀγάπης.

Ἔτσι ἡ δίκη τοῦ Χριστοῦ συνεχίζεται μὲ ἄλλη πλέον μορφή. Ἡ νοθευμένη πίστη, ἡ παραχαραγμένη διδασκαλία, ἡ ἀσυνεπής, ἡ χλιαρὴ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν, φέρνει συνεχῶς στὴν ἐπικαιρότητα τὸ ἐρώτημα τοῦ Πιλάτου: «**Οὐκ ἀκούεις πόσα σοῦ καταμαρτυροῦσι;**» (Ματθ. κζ' 13).

Πολλά, δυστυχῶς, καταμαρτυροῦν στοὺς Χριστιανούς. Καὶ συχνὰ ὄχι ἀδίκως. Καὶ τὸ κατηγορητήριο αὐτὸ δὲν προέρχεται ἀπὸ τοὺς πολεμίους. Προέρχεται ἀπὸ χεῖλη ποὺ ἀγαποῦν καὶ πονοῦν καὶ ἀγωνίζονται καὶ θέλουν μιὰ ἀληθινὴ πνευματικὴ ζωὴ, μιὰ πραγματικὴ ἠθικὴ ἀναγέννηση.

Τὸ κατηγορῶ προέρχεται ἀκόμα ἀπὸ προφητικὰ χεῖλη, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Παλαιὸ τὸ παράπονό Του καὶ ἰσχύει τὸ ἴδιο καὶ στὶς ἡμέρες μας: «**Δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται τὸ ὄνομά μου ἐν τοῖς ἔθνεσι**». Ἐξ αἰτίας σας βλασφημεῖται τὸ ὄνομά μου σ' ἓνα κόσμο ποὺ θὰ ἤθελε νὰ πιστέψει καὶ μένει μακριά. Καὶ ἡ αἰτία; Ἡ ἀνακόλουθη ζωὴ σας.

«**Βλασφημεῖται τὸ ὄνομά μου**», γιὰτὶ ἀντὶ νὰ εἴσατε «**φῶς ἐπὶ τὴν λυχνίαν**» δραπετεύσατε καὶ κρυφτήκατε «**ὑπὸ τὸν μόδιον**». Ἀντὶ νὰ εἴσατε «**τὸ ἄλας τῆς γῆς**» ποὺ θὰ προλαβαίνει τὴ σήψη καὶ θὰ νοστιμίζει τὶς ἀνθρώπινες σχέσεις, γίνετε τὸ «**μωραμένο ἄλατι**» ποὺ «**εἰς οὐδὲν ἰσχύει εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων**».

Ὁ Χριστὸς δὲν δειλίασε μπροστὰ στὸν Πιλάτο, στὸ Συνέδριο τῶν παρανόμων. Οὔτε οἱ Ἀπόστολοι οὔτε οἱ μάρτυρες. Βρίσκεται ὅμως «**σὲ ἀγωνία**», ὅταν δικάζεται καὶ καταδικάζεται ἐξ αἰτίας ὀρισμένων παιδιῶν Του. Αὐτὴ ἡ δίκη, ἡ τόσο ὀδυνηρὴ, πότε ἐπὶ τέλους θὰ σταματήσει; Ναι, ἀπὸ ἐμᾶς εξαρτᾶται νὰ παῦσει ἐξ αἰτίας μας νὰ δικάζεται, ἔστω καὶ ἂν ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθεῖ, νὰ καταδικάζεται ἀπὸ τὸν ἀδίστακτο φαρισαϊσμὸ μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων.

Ἡ δίκη τοῦ Χριστοῦ συνεχίζεται μὲ ἄλλη πλέον μορφή. Μὲ τὴ νοθευμένη πίστη, τὴν παραχαραγμένη διδασκαλία, τὴν ἀσυνεπὴ καὶ χλιαρὴ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν...

Στὸν Μυστικὸ Δεῖπνο

Ἄραγε ἐμεῖς οἱ σημερινοὶ πιστοί, ἔχουμε καμιά θέση στὸν Μυστικὸ Δεῖπνο; Στὸν εὐλογημένο ἐκεῖνο Δεῖπνο, ποῦ ἔφαγε γιὰ τελευταία φορὰ ὁ Ἰησοῦς μετὰ τοὺς μαθητὲς Του; Μιὰ τέτοια ἐρώτηση φαίνεται ἴσως παράξενη. Ἄς δοῦμε ὅμως καλύτερα τὰ γεγονότα.

«Ἦγγιζεν ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, ἡ λεγομένη Πάσχα» (Λουκ. κβ' 1). Καὶ ὁ Κύριός μας θέλησε νὰ φάει τὸ Πάσχα αὐτό, τὸ τελευταῖο τῆς ἐπίγειας ζωῆς Του, μετὰ τοὺς μαθητὲς Του. Τὸ τραπέζι στρώθηκε. **«Ὅτε ἐγένετο ἡ ὥρα ἀνέπεσε, καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι σὺν αὐτῷ. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· ἐπιθυμίαν ἐπεθύμησα τοῦτο τὸ πάσχα φαγεῖν μεθ' ὑμῶν πρὸ τοῦ με πα-**

Στὸν Μυστικὸ Δεῖπνο, ποῦ πρόσφερε τὴν τέλεια ἀγάπη στοὺς ἀγαπημένους Του, ἀγκάλιαζε μετὰ αὐτὴν καὶ ἐμᾶς καὶ μᾶς ἔκανε μετόχους τῶν ἀτίμητων δώρων Του. Ὅταν ἀπῆλθε τὰ ἅγια χέρια Του καὶ παρέδιδε τὸ ἅγιο σῶμα Του καὶ τὸ τίμιο αἷμα Του, ἐμπρὸς Του δὲν εἶχε μόνο τοὺς ἑνδεκά. Εἶχε τὶς γενεές, τὶς μυριάδες τῶν μαθητῶν Του. Εἶχε μαζί καὶ ἐμᾶς.

θεῖν» (Λουκ. κβ' 14, 15). Μετὰ ὁ Κύριος σκύβει καὶ πλένει τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Του. Κι ἀφοῦ τελείωσε τὴν ταπεινὴ αὐτὴ πράξη, κάνει μιὰ συγκλονιστικὴ ἀποκάλυψη: **«Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με»** (Ματθ. κστ' 21).

Ἔστερα παίρνει στὸ χέρι τὸν ἄρτο, τὸν ὑψώνει, τὸν εὐλογεῖ, τὸν τεμαχίζει καὶ τὸν προσφέρει: **«Λάβετε, φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου»**. Καὶ μετὰ προσφέρει τὸ ποτήριον λέγοντας: **«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτο γάρ ἐστι**

τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν» (Ματθ. κστ' 26-28).

Στὴ θερμὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ δέους ἔδωσε ὁ Κύριος στοὺς μαθητὲς Του τὰ ἱερότατα μυστήρια, τὴν τροφή τὴν ὑπερούσια καὶ οὐράνια, τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό Του, τὸ σῶμα Του καὶ τὸ αἷμα Του.

Μετὰ τὴ σύντομη αὐτὴ ἀφήγηση, ἃς θέσουμε ξανά τὸ ἐρώτημα: Ἐμεῖς, οἱ σημερινοὶ Χριστιανοὶ θὰ εἶχαμε καμιά θέση στὸ στενὸ περιβάλλον τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου; Μιὰ τέτοια τιμὴ ποιὸς ἄνθρωπος δὲν θὰ τὴν λαχταροῦσε; Ἀλλὰ ὅμως μᾶς χωρίζουν αἰῶνες. Ἡ ἀπάντηση αὐτὴ φαίνεται ὅτι ἀποδίδει τὴν πραγματικότητα. Κι ὅμως, οὔτε κἀν τὴν προσεγγίζει. Ἡ πραγματικότητα εἶναι πολὺ διαφορετικὴ.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μᾶς βεβαιώνει: **«Πρὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ πάσχα εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐλλύθηεν αὐτοῦ ἡ ὥρα ἵνα μεταβῇ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τὸν πατέρα, ἀγάπησας τοὺς ἰδίους τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐτούς»** (1γ' 1). Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἀγάπησε μετὰ τελεία ἀγάπη τοὺς δικούς Του. Σκεφθῆκαμε ποτέ, ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ δικοὶ Του; Ἀσφαλῶς δὲν εἶναι μόνο ἡ μικρὴ ομάδα τῶν μαθητῶν. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μᾶς δὲν εἶναι τόσο στενὴ, ὥστε νὰ ἐξαντληθεῖ στὸ μικρὸ αὐτὸ κύκλο τῶν μαθητῶν. Εἶναι πλατεία. Εἶναι ἀπέραντη. Ἀγκάλιασε ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Ὅλους ἐκείνους, ποῦ ἤθελαν νὰ εἶναι δικοὶ Του. Ὀλόκληρη τὴν ἀπέραντη στρατιὰ τῶν μαθητῶν Του.

Ἐπομένως, τὴν ὥρα ἐκείνη, ποῦ μετὰ τὸ πρῶτο γεγονὸς τοῦ Πάθους, μετὰ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο, πρόσφερε τὴν τέλεια ἀγάπη στοὺς ἀγαπημένους Του, ἀγκάλιαζε μετὰ αὐτὴν καὶ ἐμᾶς καὶ μᾶς ἔκανε μετόχους τῶν ἀτίμητων δώρων Του. Ὅταν ἀπῆλθε τὰ ἅγια χέρια Του καὶ παρέδιδε τὸ ἅγιο σῶμα Του καὶ τὸ τίμιο αἷμα Του, ἐμπρὸς Του δὲν εἶχε μόνο τοὺς ἑνδεκά. Εἶχε τὶς γενεές, τὶς μυριάδες τῶν μαθητῶν Του. Εἶχε μαζί καὶ ἐμᾶς. Γιὰ ὅλους ἐπρόκειτο νὰ χύσει τὸ αἷμα Του. Καὶ σὲ ὅλους ἐμπιστευόταν τὸ μεγάλο Του θησαυρὸ.

Ἀκόμη ὁ Κύριος, ὅ,τι εἶπε καὶ δίδαξε τὸ βράδυ ἐκεῖνο, τὸ εἶπε καὶ τὸ δίδαξε σὲ ὅλους μᾶς. Τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Διαθήκης, τὴν πιὸ βαθιὰ καὶ τὴν πιὸ συγκλονιστικὴ ἀποκάλυψή Του, τὸ παρέδωσε στὴν ἀκοὴ καὶ στὴν καρδιὰ ὅλων μᾶς. Γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξει τὸν δρόμο, ποῦ ὁδηγεῖ στὸν οὐρανὸ. Γιὰ νὰ μᾶς γεμίσει μετὰ τὴν δική Του χαρὰ.

Ταυτόχρονα ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ἐπαναλαμβάνεται ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος γιὰ νὰ μετέχουν σ' αὐτὸν οἱ πιστοὶ ποῦ θὰ ζοῦν σὲ μεταγενέστερες ἐποχές. **«Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν»** (Λουκ. κβ' 19) **«Ὅσακις γὰρ ἂν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ τὸ ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὔ ἂν ἔλθῃ»**, θὰ διακηρύξει ἀργότερα ὁ ἀπόστολός Του, ὁ Παῦλος (Α' Κορ. ια' 26). Καὶ ἐπαναλαμβάνεται ὁ Μυστικὸς Δεῖπνος. Εἶναι ἡ θεία Λειτουργία μᾶς. **«Οὐδὲν πλέον ἔχει τὸ ἐν τῷ Πάσχα μυστήριον τοῦ νῦν τελουμένου, ἐν ἐστὶ καὶ τὸ αὐτό, ἡ αὐτὴ τοῦ Πνεύματος χάρις· αἰεὶ Πάσχα ἐστὶ»** (Χρυσόστομος). Σὲ τίποτα, δηλαδὴ, δὲν διαφέρει τὸ μυστήριον τοῦ Πάσχα ἀπὸ αὐτὸ ποῦ ἐπιτελεῖται σὲ κάθε θεία Λειτουργία. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ ποιητής: **«Πάσχα θὰ κάμω πάλι σήμερα, / κι εἶν' ἡ λαχτάρια μου μεγάλη! / Πάσχα θὰ κάμω πάλι σήμερα, / γιὰτὶ θὰ κοινωνήσω πάλι»**. (Γ. Βερίτη, «Ὁ Κοινωνικός»).

Κατηγορούμενοι οί κατήγοροι

Τρίβουν τὰ χέρια ἀπὸ ἱκανοποίηση. Λὲς καὶ τοὺς ἔπεσε τὸ πρῶτο λαχεῖο. Ἡ σκοτεινὴ τους καρδιὰ σκιρτάει ἀπὸ μιὰ ἄγρια χαρὰ. Ἀναπάντεχη εὐκαιρία. Ἀνέλπιστο εὖρημα. Ἀδιάσειστα τὰ ἐπιχειρήματά τους. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς τὰ ἀμφισβητήσῃ. Τὸ ἔγκλημα εἶναι φανερό. **«Αὕτη ἡ γυνὴ κατείληπται ἐπ’ αὐτοφώρῳ μοιχευομένη»** (Ἰωάν. ν’ 4). Γι’ αὐτό, λοιπόν, τρίβουν τὰ χέρια τους; Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ἀφορμὴ χαρᾶς ἀλλὰ λύπης. Τί τοὺς ἔκανε τὸ δυστυχημένο αὐτὸ πλάσμα καὶ ἀντὶ νὰ τὸ συμπονέσουν βρῆκαν ἀφορμὴ νὰ τὸ διαπομπεύσουν;

Ἡ πέτρινη καρδιά τους δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὸν βαθὺ ἀνθρώπινο πόνο. Καθόλου δὲν δυσκολεύονται νὰ ἐκθέσουν ὑπολήψεις, νὰ πατήσουν πάνω σὲ πτώματα, σωματικά ἢ ἠθικά, προκειμένου νὰ κορέσουν τὴν ἀπάνθρωπη σκληρότητά τους. Καὶ τώρα, πού τοὺς προσφέρεται μιὰ τέτοια εὐκαιρία, νὰ τὴν ἀφήσουν νὰ περάσῃ ἀνεκμετάλλευτη;

Γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἰησοῦ, τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, ἡ ἐπ’ αὐτοφώρῳ μοιχεῖα ἦταν μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὴ σκληρότητά τους καὶ νὰ παγιδέψουν τὸν μεγάλο ἀντίπαλό τους. Τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν ἔκριναν τὴν δυστυχημένη γυναῖκα. Ἐκρίναν τὸν Χριστό. Ἐκείνη ἦταν τὸ πρόχειρο θῦμα πού βρέθηκε μπροστὰ τους. Ἡ παγίδα ὅμως σπινόταν μαστορικά γιὰ τὸν ἄσπονδο ἐχθρό τους, τὸν ἀναμάρτητο Κύριο.

Ὁδηγοῦν λοιπόν, τὴ γυναῖκα στὸν Χριστὸ καὶ τοῦ λένε μὲ προσποιητὴ ἐκτίμηση καὶ εὐγένεια: **«Διδάσκαλε... ἐν τῷ νόμῳ ἡμῶν Μωϋσῆς ἐνετείλατο τὰς τοιαύτας λιθάζειν· σὺ οὖν τί λέγεις;»** (Ἰωάν. ν’ 5-6). Ἀμείλικτο τὸ δίλημμα. Ἡ ἐνοχὴ εἶναι ἀδιαμφισβήτητη. Ἄν ὁ Ἰησοῦς ζητήσει τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, γιὰ τὴν ἀμαρτωλὴ αὐτὴ γυναῖκα, πού εἶναι ἡ ἐπιείκεια, ἡ συμπάθεια καὶ ἡ συγγνώμη γιὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς, πού κήρυττε ὁ φιλεύσπλαχνος Διδάσκαλος; Οἱ σκληροὶ καὶ ἀπάνθρωποι Φαρισαῖοι θὰ εὕρισκαν τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν κατηγορήσουν γιὰ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπιά. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό. Ἄν συνιστοῦσε τὸ λιθοβολισμὸ θὰ τὸν κατηγοροῦσαν, ὅτι σφετερίζεται τὴ ρωμαϊκὴ ἐξουσία, γιὰ τὸ δικαίωμα τῆς θανατικῆς καταδίκης τὸ εἶχαν μόνο οἱ Ρωμαϊκὲς ἀρχές.

Ἄν πάλι ὁ Κύριος ἐκδήλωνε τὴ συμπάθεια καὶ τὴ συμπόνια του καὶ ἀμνήστευε τὴν παρανομία, θὰ ἐρχόταν πιά φανερὰ σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ μωσαϊκὸ νόμο καὶ θὰ τὸν κατηγοροῦσαν σὰν περιφρονητὴ του. Ἔτσι θὰ πιανόταν στὴν παγίδα.

Τὸ δίλημμα ἦταν τρομερό. Δὲν ὑπῆρχε καμιὰ ἄλλη διέξοδος. Ἐπρεπε νὰ ἀποφασίσει γιὰ τὴ ζωὴ ἢ τὸ θάνατο τῆς γυναίκας. Καὶ ὁ Ἰησοῦς πῶς ἐνεργεῖ; Θαυμαστὴ ἢ σοφία καὶ ἡ σύνεση μὲ τὴν ὁποία τοὺς ἀποκρίνεται.

Στὴν ἀρχὴ σιωπᾶ. Ὑπόδειγμα γιὰ ὅλους. Στὰ διλήμματα δὲν χρειάζεται νὰ σπεύδει κανεὶς νὰ

ἀπαντήσει. Ἡ σιωπὴ ὅμως τοῦ Κυρίου ἦταν καὶ μιὰ προπαρασκευὴ γιὰ τοὺς σκληροὺς καὶ ἄσπονδους ἐχθροὺς του. Μιὰ προετοιμασία, γιὰ νὰ ἀποκριθοῦν αὐτοὶ σὲ λίγο, σ’ ἓνα καινούργιο δίλημμα: **«Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος βαλέτω λίθον ἐπ’ αὐτήν»** (Ἰωάν. ν’ 7).

Ὁ Ἰησοῦς φαίνεται νὰ ζητᾶει τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου. Τὸ πρόβλημα ὅμως εἶναι ποιοὶ θὰ ἐφαρμόσουν τὸ νόμο; Γιατὶ αὐτοί, πού κόπτονται γιὰ τὸν νόμο, εἶναι οἱ πιὸ ἀναρμόδιοι γιὰ νὰ τὸν ἐφαρμόσουν. Τοὺς τοποθετεῖ ἀμείλικτα μπροστὰ στὴ συνείδησή τους. Μεταφέρει τὸ θέμα ἀπὸ δικαστικὸ στὸ ἠθικὸ ἐπίπεδο. Νὰ κρίνετε καὶ νὰ καταδικάσετε τὴ γυναῖκα, ἀλλὰ πρῶτα νὰ κρίνετε καὶ νὰ καταδικάσετε τὸν ἑαυτὸ σας. Ἄν ἐρευνήσατε τὴ ζωὴ σας καὶ τὴν καρδιά σας, Φαρισαῖοι ὑποκριτές, πού μονάχα φαίνεσθε δίκαιοι χωρὶς καὶ νὰ εἴσατε, δὲν θὰ φερόσαταν μὲ τόση πονηρία καὶ σκληρότητα. Ἄς τιμωρηθεῖ ἡ ἀμαρτωλὴ, ὄχι ὅμως ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀμαρτωλοὺς. Ἄς ἐφαρμοστεῖ ὁ νόμος, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ τοὺς παραβάτες τοῦ νόμου.

Ἡ ὑπόθεση εἶχε κριθεῖ ὀριστικά. Ντροπιασμένοι ἄρχισαν νὰ φεύγουν ἕνας-ἕνας. Πῆγαν ὡς κατήγοροι καὶ ἀναχώρησαν ὡς κατηγορούμενοι. Καὶ ὁ Κύριος μένει τώρα μόνος μὲ τὴν ταλαίπωρη γυναῖκα. Εἶχε μπροστὰ του μιὰ ψυχὴ, πού, ἔστω καὶ λασπωμένη, δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἐπιθυμοῦσε τὴν τιμωρία τῆς. Ποθοῦσε τὴ λύτρωση καὶ τὴ σωτηρία τῆς. Ἐκανε πάντα τὴ διάκριση ἀνάμεσα στὸν ἀμαρτωλὸ καὶ τὴν ἀμαρτία, τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ παράπτωμα. Συμπαθοῦσε τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Στιγμάτιζε τὴν ἀμαρτία.

Μὲ πόση λεπτότητα θὰ τῆς φερθεῖ: Τόσην ὥρα οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὴν πολιορκοῦσαν καὶ τὴν πρόσβαλλαν μὲ τὰ περιφρονητικὰ καὶ ἄγρια βλέμματά τους. Δὲν ἦταν μονάχα ἡ καταδίκη πού ζητοῦσαν. Ἦταν ἡ διαπόμπευση καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς πού τῆς εἶχαν προκαλέσει. Ὁ Ἰησοῦς δὲν τὴν κοίταζε. Μόνο τώρα, πού ὅλοι ἔφυγαν, ὑψώνει τὸ ἅγιο βλέμμα του καὶ τὴν ἀτενίζει. Εἶχε ὅλη τὴ διακριτικότητα καθόλου νὰ μὴ τὴν προσβάλλει. Δὲν τὴν καταδικάζει, χωρὶς καὶ νὰ ἀμνηστεύει τὴν πώση τῆς. Τῆς ἐπισημαίνει τὴν παρεκτροπὴ καὶ τῆς ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴ νὰ μὴν τὴν ἐπαναλάβει. Μιὰ καινούργια ζωὴ τὴν καλεῖ νὰ ἀρχίσει: **«Πορεύου καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν μὴκέτι ἀμάρτανε»**. Στὴ νέα αὐτὴ πορεία, μακριὰ ἀπὸ τὰ τέλματα τῆς ἀμαρτίας, δὲν κάλεσε μονάχα τὴν ἀμαρτωλὴ γυναῖκα ὁ Χριστός. Καλεῖ ὅλους μας. Εἶναι μιὰ πορεία ἀγάπης, ἐλευθερίας, νέας ζωῆς.

Στὴ νέα αὐτὴ πορεία, μακριὰ ἀπὸ τὰ τέλματα τῆς ἀμαρτίας, δὲν κάλεσε μονάχα τὴν ἀμαρτωλὴν γυναῖκα ὁ Χριστός. Καλεῖ ὅλους μας. Εἶναι μιὰ πορεία ἀγάπης, ἐλευθερίας, νέας ζωῆς.

«Εἶπεν ὁ Κύριος: ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι. Ὃς γὰρ ἂν θέλη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν. Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἂν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς

ΚΥΡΙΑΚΗ 3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. ν' 34 - θ' 1

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. δ' 14 - ε' 6

αὐτοῦ; Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνηθῇ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ, καὶ ὁ

υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνηθήσεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει».

Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

«Ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»

Ἐπίκαιρο καὶ ἐνδιαφέρον τὸ ἐρώτημα τοῦ Κυρίου. Ἄν καὶ διατυπώθηκε ἐδῶ καὶ 21 αἰῶνες, μένει ἐν τούτοις τόσο νωπὸ. Νομίζει μάλιστα κανεὶς πὼς ἴσως περισσότερο ἐνδιαφέρει τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Τοὺς σημερινούς κουρασμένους ἀνθρώπους πού, ζαλισμένοι ἀπὸ τὴ μέθη τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων, πέφτουν καὶ προσκυνοῦν τὰ σύγχρονα εἶδωλα. Γιατὶ πολλοὶ ἄνθρωποι σήμερα παίρνουν ἀνταλλάγματα φθαρτά, τιποτένια καὶ μάταια, προσφέροντας τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ τους, τὴν ψυχὴ τους.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς θέτει τὸ βαρυσήμαντο ἐρώτημα: «**Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;**». Καὶ ἡ μόνη ἀληθινὴ ἀπάντησις. Τίποτε, μὰ τίποτε ἀπολύτως, ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου αὐτοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ δοθεῖ ὡς ἀντάλλαγμα μιᾶς καὶ μόνης ψυχῆς, τοῦ μοναδικοῦ θησαυροῦ μας.

ΑΝΕΚΤΙΜΗΤΗ Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ

Ὅλα τὰ δολάρια τῆς Ἀμερικῆς, ὅλα τὰ ρούβλια τῆς Ρωσίας, ὅλοι οἱ θησαυροὶ καὶ τὰ εὐρῶ τῆς Εὐρώπης, ὅλο τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσήμι τῆς γῆς, τὰ ἀναρίθμητα μαργαριτάρια τῶν Ἰνδιῶν, ὅλα τὰ εὐγενῆ μέταλλα καὶ οἱ πολύτιμοι λίθοι τοῦ κόσμου δὲν μποροῦν νὰ ἐξαγοράσουν τὴν ψυχὴ ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Καὶ ἀκόμη ὀλόκληρη ἡ γῆ μας, ἡ σελήνη, ὁ ἥλιος, τὸ πλανητικὸ μας σύστημα, ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τῶν γαλαξίων καὶ τῶν νεφελωμάτων πού υπάρχουν στὸ ἀχανές σύμπαν, δὲν μποροῦν ὅλα αὐτὰ νὰ συγκριθοῦν μὲ τὴν ψυχὴ ἑνὸς παράλυτου γέροντα. Διότι, ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμαστά δημιουργήματα εἶναι φθαρτά. Ὅπως μᾶς λένε οἱ ἀστρονόμοι, τὰ οὐράνια αὐτὰ σώματα κάποτε θὰ καταστραφοῦν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἁγία Γραφὴ βεβαιώνει ὅτι θὰ ἔλθῃ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία «**ροιζηδὸν παρελεύσονται**» (Β' Πέτρ. γ' 10), δηλαδὴ μὲ πάταγο θὰ παρέλθουν ὅλα αὐτὰ καὶ θὰ ἐξαφανισθοῦν.

Καὶ μόνο οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων θὰ μείνουν ἔξω ἀπὸ αὐτὴ τὴν φθορά. Διότι μόνη ἡ ψυχὴ εἶναι αἰώνια, ἀθάνατη. Δὲν υποβάλλεται σὲ ἀποσύνθεσις. Εἶναι ἀεικίνητη, μονοειδής, ἀσύνθετη. Εἶναι ἡ πνοὴ τοῦ ἁγίου καὶ αἰωνίου Θεοῦ ἐντός μας. Τὶς θαυμαστὲς αὐτὲς ἰδιότητές της κανένα ἄλλο δημιούργημα δὲν τὶς ἔχει. Ἡ ψυχὴ ὅλων μας εἶναι «**εἰκόνα τοῦ Θεοῦ**», ἕνα ζωντανὸ ἐκτύπωμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὅπως χαρακτηριστικὰ γράφει ὁ Μηνιάτης.

Νὰ λοιπὸν γιατί δὲν ὑπάρχει κανένα ἀντάλλαγμα γιὰ τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μας, γιὰ τὸν ἀμύθητο καὶ ἀτίμητο αὐτὸ θησαυρὸ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ψυχὴ εἶναι ἕνας τόσο μεγάλος θησαυρὸς, γι' αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἐχθροὶ πού τὴν ἐπιβουλεύονται. Ἐμπρὸς σ' ἕνα τέτοιο κίνδυνο

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΕΠΑΓΡΥΠΝΗΣΗ

Ἐνα σύνθημα πρέπει νὰ ἀκούγεται συνεχῶς στὰ αὐτιά τοῦ καθενός μας: Φύλαξε τὸν θησαυρὸ σου.

Ἐὰν γιὰ τὸ σῶμα μας, πού εἶναι φθαρτὸ, καταβάλλουμε κάθε μέρα τόσες φροντίδες, τί κάνουμε γιὰ τὴν ψυχὴ πού θὰ ζήσει αἰώνια;

Φροντίζουμε γι' αὐτήν, ἂν ὄχι περισσότερο, τουλάχιστον ἐξ ἴσου; Ἐνα παράδειγμα μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ καταλάβουμε τὴν ἐξοργιστικὴ ἀμέλεια πού μᾶς διακρίνει.

Μέσα σ' ἕνα χρόνο ἡ καρδιά μας χτυπάει 36.792.000 φορές!

Πόσους ἄραγε ἀπὸ τοὺς κτύπους αὐτοὺς ἀφιερῶνουμε γιὰ τὸν Θεό, γιὰ τὴν ψυχὴ μας; Πόσοι ἀπὸ τοὺς παλμούς αὐτοὺς εἶναι παλμοὶ προσευχῆς, ἀγάπης, ὑπομονῆς, καλῶν ἔργων καὶ πόσοι εἶναι παλμοὶ μεριμνῶν, ἡδονῶν καὶ ἀμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν; Μὲ τὸ ἐρώτημα ὅμως πού θέτει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος: «**οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς;**» πρέπει νὰ συμπεράνουμε ὅτι ἡ φροντίδα γιὰ τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μας πρέπει νὰ εἶναι ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη καὶ οὐσιαστικότερη ἀπὸ ὅ,τι εἶναι ἡ φροντίδα γιὰ τὸ σῶμα.

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Ἡ ψυχὴ χρειάζεται ἀγρυπνὴ προστασία ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς ἐκείνους πού εἶναι ἱκανοὶ νὰ τὴν τραυματίσουν, νὰ τῆς μολύνουν τὸν χιτῶνα, νὰ τὴν διαφθείρουν καὶ τελικὰ νὰ τὴν φονεύσουν. Καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὶς ἀμαρτίες. Ἐπομένως ὁ κάθε Χριστιανὸς πρέπει νὰ ἀγωνίζεται ἀγρυπνὸς στὶς ἐπάλξεις τῆς ἀθάνατης ψυχῆς του, γιὰ νὰ μὴν περάσουν τὶς πύλες τῆς τὰ βάρβαρα στίφη τῶν παθῶν. Γι' αὐτὸ θὰ ζητᾶει συνεχῶς καὶ τὴν ἀκαταμάχητη προστασία καὶ συμμαχία τοῦ Θεοῦ. Μόνον ἔτσι θὰ λέει «ὄχι» στὶς δελεαστικὲς προτάσεις τοῦ κακοῦ καὶ θὰ ἀποκρούει μὲ ἐπιτυχία τὶς ὑπουλες ἐξορμήσεις του γιὰ τὴν κατάκτηση τοῦ μοναδικοῦ θησαυροῦ του, τῆς ψυχῆς του.

Στὴν ἐποχὴ αὐτὴ πού ζοῦμε, ἐποχὴ τῶν εἰδώλων, τῆς μηχανῆς, τῆς σάρκας καὶ τῆς ὕλης, εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ σταθοῦμε μὲ δέος μπροστὰ στὴ ζωντανὴ «**εἰκόνα τοῦ Θεοῦ**» πού κρύβει ὁ καθένας μέσα του. Καὶ νὰ φροντίζουμε περισσότερο γιὰ τὸν ἀτίμητο αὐτὸ θησαυρὸ. Νὰ προσέξουμε πιὸ πολὺ δύο παραγγέλματα.

Τὸ πρῶτο: «*Ἐπερορᾶν μὲν σαρκός· παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς πράγματός ἀθανάτου*».

Τὸ δευτέρου: Νὰ ἐργαζώμαστε «**μετὰ φόβου καὶ τρόμου**» γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀτίμητης καὶ ἀθάνατης ψυχῆς μας.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ γονυπετῶν αὐτῷ καὶ λέγων· διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σε, ἔχοντα

πνεῦμα ἄλαλον. Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ρῆσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ λέγει· ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρὸς με. Καὶ ἤνεγκαν αὐτόν πρὸς αὐτόν. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐθέως τὸ πνεῦμα ἐσπάραξεν αὐτόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκυλιέτο ἀφρίζων. Καὶ ἐπηρώτησε τὸν πατέρα αὐτοῦ· πόσος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ; Ὁ δὲ εἶπε· παιδιόθεν. Καὶ πολλὰκις αὐτόν καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἶ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ τὸ εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεῦντι. Καὶ εὐθέως κράξας ὁ πατήρ

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΙΩΑΝ. ΚΛΙΜΑΚΟΣ)
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. θ' 17-31
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. στ' 13-20

τοῦ παιδίου μετὰ δακρύων ἔλεγε· πιστεύω κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπέτιμησε τῷ πνεύματι τῷ

ἀκαθάρτῳ λέγων αὐτῷ· τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοὶ ἐπιτάσσω, ἐξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν. Καὶ κράξαν καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτόν ἐξῆλθε, καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρός, ὥστε πολλοὺς λέγειν ὅτι ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτόν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτόν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτόν κατ' ἴδιαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἠθέληεν ἵνα τις γινῶ· ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται».

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;»

Ὁ Κύριος παραπονεῖται. Βλέπει τὴν ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης πρὸς τοῦ δείχνει ὁ δυστυχὴς πατέρας τοῦ δαιμονιζομένου παιδιοῦ, τὴν ἀπιστίαν τῶν Ἰουδαίων πρὸς τὴν θεοτότητα του, παρόλο ὅτι εἶχαν δεῖ τόσα θαύματα ἀπὸ αὐτὸν καὶ λέει: «Ὡ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;» Μέχρι πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; Μέχρι πότε θὰ σᾶς ἀνέχομαι;

Ἐὰν δὲν παρατρέχουμε τὸ παράπονο ἐνὸς ἀνθρώπου, πολὺ περισσότερο δὲν πρέπει νὰ ἀδιαφορήσουμε γιὰ τὸ παράπονο τοῦ Θεανθρώπου, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Παραπονιέται ὁ Θεὸς γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Πολλὲς φορὲς οἱ σελίδες τῆς Ἁγίας Γραφῆς μᾶς μιλοῦν γιὰ τὸ παράπονο τοῦ Κυρίου Παντοκράτορα, πρὸς παραπονεῖται

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

Μᾶς βλέπει νὰ ἔχουμε σκληρὴ καρδιά, πρὸς εἶναι κολλημένη σὰν ὄστρακο ἐπάνω στοὺς βράχους τῆς ἀνομίας. Παρατηρεῖ ὅτι δὲν θέλουμε νὰ ἀφήσουμε τὴν ματαιότητα, τὴν ἀμαρτωλὴ διασκέδαση ἢ τὴν ἐπίδειξη τοῦ ἑαυτοῦ μας. Καὶ γεμάτος πόνος γιὰ τὸ κατάντημά μας λέει ὁ οὐράνιος Πατέρας· Ἄνθρωποι, «ἕως πότε βαρυκάρδιοι; ἵνα τί ἀγαπάτε ματαιότητα καὶ ζητεῖτε ψεῦδος;» (Ψαλμ. δ' 3). Ἄρεκατὰ ζήσατε στὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας. Δὲν σταματᾶτε πιά;

Ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ Κυρίου, πρὸς «ἐτάζει νεφροὺς καὶ καρδίας», εἰσχωρεῖ ἀκόμη βαθύτερα μέσα μας. Συλλαμβάνει τὴς πιδὸ μουσικὲς πτυχὲς τῆς ψυχῆς μας, τὰ πιδὸ σκοτεινὰ σημεῖα τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου. Καὶ δὲν μένει ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἔρευνα αὐτῆ. Καὶ ἐνῶ μᾶς παρακαλεῖ νὰ καθαρίσουμε τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ψυχῆς μας καὶ νὰ σκεπτόμαστε «ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά» (Φιλιπ. δ' 8) ἡμεῖς κωφεύουμε στὴ φωνή του. Γεμάτος λοιπὸν παράπονο, ἀπευθύνεται στὸν καθένα μας καὶ λέει: Παιδί μου, «ἕως πότε ὑπάρχουσιν ἐν σοὶ διαλογισμοὶ πόνων σου;» (Ἰερ. δ' 14). Πλῦνε, παιδί μου, τὴν καρδιά σου. Καθάρισε τὴν ψυχὴ σου ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὴς ἀμαρτίας πρὸς πνίγνουν τὴν εὐωδία τοῦ καλοῦ. Ἔως πότε θὰ ὑπάρχουν μέσα σου

αὐτὰ τὰ σκοτεινὰ σχέδια, πρὸς προκαλοῦν μόνο πόνος;

Τὸ παράπονο τοῦ Θεοῦ συνεχίζεται. Ἐπεκτείνεται καὶ στὸν ἐξωτερικὸ μας κόσμον. Ὁ Κύριος παραπονεῖται καὶ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

Παρατηρεῖ τὴν κάθε μέρα μας. Βλέπει πῶς τὴν ἀρχίζουμε, πῶς φερόμαστε σ' ὅλες τὴς ὥρες τῆς καὶ πῶς τὴν κλείνουμε. Χαίρεται ἀπὸ τὴν ἀρετὴ τῶν ἐκλεκτῶν του. Θλίβεται ὅμως καὶ παραπονιέται γιὰ τὴν κακία πολλῶν παιδιῶν του. Καὶ πῶς νὰ μὴν παραπονιέται ὁ Δίκαιος, ὅταν βλέπει τὸν δυνατὸ τῆς ἡμέρας νὰ ζητᾶ μὲ κάθε μέσον νὰ ἀδικήσῃ τὸν ἀδύνατον; Ὅταν βλέπει ὁ Ἅγιος τὴς σκοτεινῆς μηχανορραφίας, τὴς ἀναρίθμητες παγίδες σὲ βάρος ἐνὸς ἀθώου, μιᾶς ἀπροστάτευτης ὄρφανῆς, ἐνὸς φτωχοῦ βιοπαλαιστῆ; Πῶς νὰ μὴν πεῖ μὲ παράπονο «ἕως πότε ἐπιτίθεσθε ἐπ' ἄνθρωπον;» (Ψαλμ. ξα' 4). «Ἔως πότε κρίνετε ἀδικίαν καὶ πρόσωπα ἀμαρτωλῶν λαμβάνετε;» (Ψαλμ. πα' 2). Αὐτὴ ἢ προσωποληψία καὶ ἢ σκοπιμότητα, ἢ ἀδικία καὶ ἢ καταδυνάστευση, ἕως πότε αὐτὰ θὰ εἶναι ἡ ζωὴ σας;

Τὸ παράπονο ὅμως τοῦ Θεοῦ γίνεται μεγαλύτερο, ὅταν γυρίζει τὰ βλέμματά του ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του στοὺς «φίλους» του. Ὅταν βλέπει τὴν ἐξωτερικὴ ζωὴ ἐκείνων πρὸς διακηρύττουν ὅτι εἶναι δικοί Του. Ἡ ἀντινομία τῆς ζωῆς τους, τὰ μεγάλα λόγια τους καὶ τὰ ἀνυπόστατα ἔργα τους, γίνονται ἀφορμὴ νὰ «βλασηφνηταὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐν τοῖς ἔθνεσιν» (Ρωμ. β' 24).

Θὰ συνεχίσουμε ἀκόμη νὰ ἔχουμε μιὰ τέτοια ζωὴ, πρὸς προκαλεῖ τὸ παράπονο τοῦ Κυρίου; Δὲν θὰ πρέπει νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἢ πρόκληση κατὰ τῆς θείας εὐσπλαχνίας; Βεβαίως «χρηστὸς Κύριος, εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ». Ἀλλὰ ἕως πότε θὰ μᾶς ἀνέχεται; Τὸ ποτήρι τῆς ὀργῆς του θὰ ξεχειλήσῃ κάποτε, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν συνεχῶς νὰ ἐμπαίζεται ἀπὸ τοὺς δικούς του. Πρὶν νὰ εἶναι ἀργά, ἀς μετανοήσουμε καὶ ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ σήμερα μιὰ νέα ζωὴ, πρὸς θὰ προκαλεῖ στὸν Θεὸ ὄχι παράπονο καὶ θλίψη, ἀλλὰ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Υπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ»

«Πῶς ἐξηγεῖται ἡ τόσο βαριά καὶ αὐστηρὴ ἐπίπληξη τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὸν ἀγαπημένο καὶ πρωτοκορυφαῖο ἀπόστολό Του, τὸν Πέτρο: «Υπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ»; Τὴν ἴδια αὐτὴ ἐπιτίμηση ὁ Κύριος, στὴν ἀρχὴ τῆς δημόσιας ζωῆς του, τὴν εἶχε ἀπευθύνει μόνο στὸ Σατανᾶ κατὰ τὴν διάρκειά τῶν πειρασμῶν ἐκεῖ στὴν ἔρημο».

Τὴν φράση αὐτή, πού πράγματι προβληματίζει μὲ τὴν αὐστηρότητά της, θὰ πρέπει νὰ τὴν δοῦμε μέσα στὰ γεγονότα πού ἐλέχθη. Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἐξιστοροῦνται ἀπὸ τὸν εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο στὸ 16ο κεφάλαιο τοῦ εὐαγγελίου του καὶ στοὺς στίχους 13-23. Ἄς τὰ δοῦμε ἀπὸ κοντά.

Ὁ Κύριος ρωτᾷ τούς μαθητὲς Του, ποίους νομίζουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι εἶναι ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός. Ἐκεῖνοι ἀπάντησαν: Ἄλλοι λένε ὅτι εἶσαι ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής, ἄλλοι ὁ προφήτης Ἠλίας, ἄλλοι ὁ Ἰερεμίας ἢ ἕνας ἀπὸ τούς παλαιούς προφῆτες πού ἀναστήθηκε ἀπὸ τούς νεκρούς. Στὴ συνέχεια ρωτᾷ τούς ἴδιους νὰ ἐκφράσουν τὴν δική τους γνώμη: Ἔσεῖς ποῖος λέτε ὅτι εἶμαι; Τὴν ἀπάντηση τὴν δίνει ὁ Πέτρος: Σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ, τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Θεοφώτιστη ἀπάντηση, γι' αὐτὸ καὶ τὸν ἐπαινεῖ ὁ Ἰησοῦς: Μακάριος εἶσαι, Σίμων, υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ, γιατί τὴν ὁμολογία πού ἔκανες δὲν σοῦ τὴν φανέρωσε αἷμα καὶ σάρκα, κάποιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὁ ἐπουράνιος Πατέρας μου. Καὶ ἐγὼ σοῦ λέω, ὅτι ἐσὺ εἶσαι Πέτρος καὶ ἐπάνω στὴν πέτρα αὐτὴ τῆς ὁμολογίας σου θὰ οἰκοδομήσω ἀσάλευτη τὴν Ἐκκλησία μου καὶ ὅλες οἱ δυνάμεις τοῦ Πονηροῦ δὲν θὰ κατορθώσουν τίποτε ἐναντίον της.

Οἱ μαθητὲς ἀντιλαμβάνονται πᾶς καθαρὰ ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ὁ Διδάσκαλός τους, εἶναι ὁ ἀληθινὸς υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὁ Μεσσίας. Δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅμως πέρα γιὰ πέρα, ὅτι ὁ σκοπὸς του δὲν εἶναι νὰ ἰδρύσει ἐπίγειά βασιλεία, ἀλλὰ νὰ βασιλεύσει μέσα στὶς καρδιές. Ὅχι ὅπως οἱ γήινοι βασιλεῖς θυσίαζαν τούς ἀνθρώπους καὶ ἐπέβαλαν τὴν ἐξουσία τους μὲ τὴν μάχαιρα. Ὁ Χριστός, ὁ «**πρῶος καὶ ταπεινὸς τῆ καρδία**» δὲν θὰ θυσίαζε τούς ἀνθρώπους. Θὰ θυσιαζόταν γιὰ τούς ἀνθρώπους. Ὁ θρόνος Του δὲν θὰ ἦταν χρυσοποικίλος καὶ φανταχτερός, ἀλλὰ ὁ αἵματοβαμμένος σταυρός. Ὅλα αὐτὰ φυσικὰ ἦταν πρωτόγνωρα στὰ μεσσιανικὰ ὁράματα τοῦ ἀδιαφώτιστου λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν μαθητῶν. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος θέλει νὰ διαλύσει τὶς ὅποιες ψευδαισθήσεις καὶ αὐταπάτες. Προδιαγράφει τὸ ἔργο Του, τὴν μεγάλη καὶ ὀδυνηρή, ἀλλὰ σωτήρια ἀποστολή Του. Καὶ αὐτὸ φυσικὰ ξαφνιάζει τούς μαθητὲς. Καὶ πιὸ πολὺ τὸν Πέτρο. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τούς μιλάει καθαρὰ: Πρέπει νὰ πάει στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ ὑπομείνει τὸ τρομερὸ μαρτύριο, τὸ πάθος τὸ φρικτὸ, ἀπὸ τὸ Συνέδριο τῆς παρανομίας, ἀπὸ τούς πρεσβυτέρους,

τούς ἀρχιερεῖς καὶ τούς γραμματεῖς. Νὰ προσφέρει τὴν σταυρικὴ θυσία, νὰ ὑποστῆ τὸν ὀδυνηρὸ θάνατο καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα νὰ ἀναστῆ.

Στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν ὁ Πέτρος ἐξεγείρεται, ἐπαναστατεῖ μέσα του. Δὲν δέχεται καὶ δὲν ἀνέχεται γιὰ τὸν Διδάσκαλό του ἕνα τόσο ἄδοξο καὶ ὀδυνηρὸ τέλος. Τὸν παίρνει ἰδιαιτέρως, σὰν νὰ θέλει νὰ τὸν προστατεύσει, νὰ τὸν προφυλάξει, νὰ μὴν ὑποστῆ τὸ μαρτύριο καὶ τὸν φρικτὸ θάνατο. Θεὸς φυλάξοι! Δὲν πρέπει σὲ σένα τὸν Μεσσία νὰ γίνει αὐτό!

Πόσο ὅμως ἔξω ἔπεφτε ὁ Πέτρος! Χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνεται ματαίωσαν τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας. Προέτρεπε τὸν Κύριο νὰ ἀρνηθεῖ τὸ ὑψίστο ἔργο γιὰ τὸ ὅποιο εἶχε ἔλθει στὴ γῆ. Δὲν μπορούσε νὰ συλλάβει τὸ βαθύτερο νόημα τοῦ θείου πάθους, τῆς σταυρικῆς θυσίας καὶ τῆς ὑψίστης ἀποστολῆς τοῦ Μεσσία. Τὴν ὥρα αὐτὴ δὲν διερμήνευε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Δημιουργοῦσε, ἔστω καὶ ἄθελά του, κίνδυνο πτώσεως καὶ ἐκτροπῆς ἀπὸ τὸν σκοπὸ του, στὸν Κύριο. Νὰ γιατί ὁ Ἰησοῦς τοῦ μιλάει ἰδιαίτερα αὐστηρὰ: **«Υπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· σκάνδαλόν μου εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων»** (Ματθ. 16' 23). Πήγαινε πίσω μου καὶ φύγε ἀπὸ μπροστά μου, σατανᾶ. Μοῦ εἶσαι ἐμπόδιο καὶ πειρασμὸς στὸ ἀπολυτρωτικὸ μου ἔργο. Διότι δὲν φρονεῖς ἐκεῖνα πού εἶναι εὐάρεστα καὶ ἀρέσουν στὸν Θεό, ἀλλὰ ἐκεῖνα πού ἀρέσουν στοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ φράση αὐτὴ **«ὑπαγε ὀπίσω μου...»** θυμίζει τὴν ἀποπομπὴ τοῦ Διαβόλου κατὰ τὸν τρίτο πειρασμὸ στὴν ἔρημο. Καὶ τότε ὁ Πονηρὸς θέλησε νὰ ἐκτρέψει καὶ νὰ ματαιώσει τὸ θεῖο ἔργο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Προσπάθησε νὰ παρασύρει τὸν Χριστό, γιὰ νὰ προτιμήσει τὸν εὐκόλο δρόμο τῆς γήινης δόξας. Τὸν προέτρεπε νὰ ἐντυπωσιάσει μὲ ἀκροβατικὰ νούμερα πού θὰ προκαλοῦσαν ἐκπληξη καὶ θαυμασμὸ καὶ ἔτσι νὰ ἀποδείξει τὴν μεσσιανικὴ ἀποστολή Του. Τὸ ἴδιο καὶ τώρα ὁ Πέτρος προσπαθεῖ νὰ ἀποτρέψει τὸν Κύριο ἀπὸ τὴν πορεία Του στὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ ἀποφύγει τὸν σταυρικὸ θάνατο πού τοῦ ἐτοιμάζουν οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων. Ἐγκοσμιοκρατικὰ τὰ κριτήρια καὶ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, ἄσχετα ἂν τὰ κίνητρα ἦταν τελείως διαφορετικά. Ὅπωςδήποτε ὁ Πέτρος γίνεται ἐμπόδιο στὸ σωτηριῶδες ἔργο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Τὸ φρόνημα τοῦ Πέτρου δὲν εἶναι καθόλου σύμφωνο μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ αὐστηρὸς ἔλεγχος.

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Ὁ σταυρὸς προκαλεῖ χθὲς καὶ σήμερα φόβο. Δὲν ὑπάρχει ὅμως Ἀνάσταση χωρὶς Γολγοθᾶ. Καὶ ὅποιος ἀναζητεῖ τὸν Χριστὸ χωρὶς τὸν σταυρὸ, θὰ βρεῖ τὸν σταυρὸ χωρὶς τὸν Χριστό.

ΒΑΡΑΒΒΑΝ ἢ ΙΗΣΟΥΝ

Ὁ ὄχλος, τί φοβερό πράγμα, Θεέ μου! Ὁ λαὸς νὰ γίνεται ὄχλος. Νὰ μεταβάλλεται σὲ ἄβουλο κοπάδι, σὲ ἀνεύθυνα μάζα. Νὰ ὀδηγεῖται ἀπὸ ἐπιτήδειους λαοπλάνους μὲ σφυρίγματα, γιὰ νὰ ἐκτελέσει τὰ σκοτεινὰ σχέδιά τους. Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ λαὸς γίνεται ὄχλος, εἶναι ἰκανὸς καὶ γιὰ τὰ πιὸ τρομερὰ ἐγκλήματα.

Χαρακτηριστικὴ ἡ στάση τοῦ ὄχλου στὴ δίκη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ποιὸς θὰ τὸ περιμένε; Ἐνας τόσο εὐεργετημένος λαός, ὅπως ὁ Ἰουδαϊκός, νὰ προτιμᾷ ἕνα ἐγκληματῖα ἀπὸ τὸν μεγάλο Εὐεργέτη του! Οὔτε κἂν προβληματίζεται. Οὔτε κἂν ἀντιμετωπίζει δίλημμα στὸ ἐρώτημα τοῦ Πιλάτου: **«Τίνα θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν; Βαραββᾶν ἢ Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν;»** (Ματθ. κζ' 17). Ὁ ὄχλος τὴν ἀπάντησιν τὴν ἔχει ἔτοιμη. Τοῦ τὴν προσφέρει ἔτοιμη ἡ πλανεύτρα καὶ ὑπουλη ἡγεσία του. Αὐτὸς δὲν σκέπτεται. Πῶς νὰ σκεφθεῖ; Τὸ εἶπαμε. Δὲν εἶναι πιά λαός. Εἶναι ὄχλος. Ἡ ἡγεσία του τὸν ἔχει ἀφιονίσει. Τοῦ ἔχει καταργήσει τὴ σκέψη. Αὐτὴ σκέπτεται καὶ ἀποφασίζει γιὰ λογαριασμό του. Ἀχρῆστευσε καὶ τὴν ψυχὴ του. Αὐτὴ κινεῖ τώρα πιά καὶ τὰ νήματα τῆς συνειδήσεώς του: **«Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεισαν τοὺς ὄχλους ἵνα αἰτήσωνται (νὰ ζητήσουν) τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀπολέσωσιν»** (θανατώσουν) (Ματθ. κζ' 20). Διεφθαρμένη ἡ ἡγεσία διέφθειρε καὶ τοὺς ὄχλους.

Ὁ ὄχλος προτιμᾷ τὸν Βαραββᾶ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ! Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Βαραββᾶς πού τόσο βαραίνει στὴν πλάστιγγα τῆς προτιμήσεώς του; Εἶναι τόσο ἀξιοσυμπάθητο θῦμα; Τόσο ἄδικο ρίχτηκε στὶς φυλακὲς καὶ τώρα ὁ λαὸς ἀξιώνει τὴν ἀπελευθέρωσή του; Ποιὸς εἶναι ὁ Βαραββᾶς; Σεσημασμένος κακοποιός. Γνωστὸς σὲ ὅλους γιὰ τὴν ἀγριότητα καὶ τὰ ἐγκλήματά του. Φυλακισμένος γιὰ στάση καὶ φόνο. Δημόσιος κίνδυνος. Αὐτὸς ἦταν ὁ Βαραββᾶς. Καὶ αὐτὸς ὁ ἐπικίνδυνος κακοποιὸς προτιμᾶται ἀπὸ τὸν ἀναμάρτητο Κύριο. Ὁ ὄχλος καλεῖται νὰ διαλέξει ἀνάμεσα στὸν κακοποιὸ καὶ στὸν μοναδικὸ Εὐεργέτη πού γέμισε μὲ θαύματα τὴν Ἰουδαία **«εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας...»** Καὶ διαλέγει τὸν Βαραββᾶ!

Αὐτὸς εἶναι ὁ ὄχλος. Ἀκολουθεῖ ὅποιον τὸν



κολακεύει. Ὅποιον καὶ δεύει τὶς ἀδυναμίες του. Χειροκροτεῖ ὅποιον τὸν χειροκροτεῖ. Ὁ Κύριος ὅμως δὲν κολακεύει τὶς ἀδυναμίες τοῦ λαοῦ. Ἀγαπᾷ τὸν λαό, γι' αὐτὸ καὶ ἐλέγχει τὶς ἀδυναμίες του. Ὁ ἄστατος ὄχλος δὲν θέλει ἡγέτες ἀληθινούς. Δὲν θέλει μορφὲς μὲ ἀκεραιότητα, μὲ ἦθος, μὲ ἐντιμότητα. Θέλει ἀσήμαντους, καιροσκόπους. Θέλει λαοπλάνους. Ἀκολουθεῖ τυράννους. Ἀποδοκιμάζει τοὺς μεγάλους, τοὺς ἐνάρετους, γιὰ τὸν δὲν εἶναι στὰ μέτρα του.

Τὸ φανταζόμαστε,

ἀλήθεια; Νὰ προτιμοῦν ἕνα ἰσάξιο σου τὸ καταλαβαίνεις καὶ μπορεῖ νὰ τὸ δεχθεῖς. Νὰ προωθοῦν ὅμως τοὺς καιροσκόπους, τοὺς ἀσήμαντους, τοὺς διαπλεκόμενους καὶ νὰ παραμερίζουν τοὺς ἰκανούς, τοὺς ἀσυμβίβαστους μὲ τὸ πῆμα καὶ τὴν ἀπάτη, αὐτὸ εἶναι πρόκληση. Εἶναι ἀνατροπὴ τῆς ἠθικῆς τάξεως, τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς. Ἀποτελεῖ θρίαμβο τῆς ἀναξιοκρατίας. Τραυματίζει βαρῖα τὸ αἶσθημα τῆς δικαιοσύνης. Καὶ ὅταν παραμερίζεται τὸ αἶσθημα τοῦ δικαίου, τότε δὲν ἔχουμε συντεταγμένες κοινωνίες. Ἐχουμε κυριαρχία τῆς ζούγκλας, ἀποθράσυνση τῶν ὑπανθρώπων.

Ἀλλὰ ὄχλος δὲν εἶναι μονάχα οἱ πολλοί. Ὁχλος εἶναι καὶ οἱ λίγοι, οἱ μικροὶ καὶ ἀνάξιοι. Ὁχλος ἦταν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, ἀφοῦ αὐτοὶ ὄχλοποιούσαν τὸν λαό. Ὁχλος ἦταν καὶ ὁ δειλὸς καὶ καιροσκόπος Πιλάτος, ἀφοῦ δὲν δικάζε ὁ ἴδιος, ἀλλὰ στὴ θέση του ἔβαζε τὸν ὄχλο νὰ δικάσει. Ὁ ὀδηγὸς εἶχε γίνει οὐραγός, δηλαδὴ ὄχλος. Τυφλοὶ ὀδηγοί, ὀδηγοῦσαν τυφλοὺς, γιὰ νὰ πέσουν ὅλοι στὸ βάραθρο τῆς ἀνυποληψίας καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ.

Αὐτὸν τὸν ὄχλο μήπως κι ἐμεῖς τὸν φοβόμαστε μερικὲς φορές; Μήπως τὶς κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις καὶ εἰρωνεῖες αὐτοῦ τοῦ ὄχλου ὑπολογίζουμε καὶ δειλιάζουμε; Μήπως αὐτὸ τὸ πεζοδρόμιο κάποτε τὸ τρέμουμε καὶ ἀρνούμαστε τὶς ἀρχές μας καὶ προδίνουμε τὸ πιστεύω μας; Μήπως κι ἐμεῖς φωνάζουμε ὑπὲρ τοῦ Βαραββᾶ, ὅταν ὁ Βαραββᾶς ἐκπροσωπεῖ τὴν κοσμικὴ ἐξουσία, τὴν ἀναρρίχηση σὲ ἀξιώματα, τοὺς ἔνοχους συμβιβασμούς, ἐνῶ ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ **«πρῶτος καὶ ταπεινὸς τῆ καρδία»** πού δὲν ἤλθε νὰ κατακυριεύσει, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσει καὶ νὰ θυσιασθεῖ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους; Ναί, ἀλλὰ αὐτὸ πιά δὲν εἶναι βαραββισμός. Εἶναι βαρβαρισμός.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν, ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης υἱοὶ Ζεβεδαίου λέγοντες· διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὁ ἐὰν αἰτήσωμεν ποιήσης ἡμῖν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· τί θέλετε ποιῆσαί με ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ δὸς ἡμῖν ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε. Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ

ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΟΝ (ΜΑΡΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ) ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. 1΄ 32-45 ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. θ΄ 11-14

βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· δυνάμεθα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασται. Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου. Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτούς λέγει αὐτοῖς· οἶδατε ὅτι οἱ δοκοῦντες ἀρχεῖν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτω δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καὶ ὅς ἂν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος· καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν».

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

«Οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι».

Ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, πού δοξολογοῦν καὶ ὑπηρετοῦν τάγματα καὶ στρατιᾶς ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, «**ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου**» ἦλθε στὴ μικρὴ μας γῆ. «**Ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη**». Ἄφησε τὴν ἀπειρὴ δόξα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἦλθε στὴ γῆ μας φτωχὸς καὶ ταπεινός, ὅχι γιὰ νὰ ὑπηρετηθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ νὰ τοὺς ὑπηρετήσει. Ὁ ἴδιος ἄλλωστε τὸ διεκήρυξε, ὅτι ὁ «**κυῖδος τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι**».

Ο ΔΙΑΚΟΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Καὶ αὐτὸ πού εἶπε τὸ ἔκανε πράξη. Διότι τὸ κάθε του βῆμα ἦταν καὶ μιὰ ἐπισφράγιση αὐτῶν τῶν λόγων.

«**Οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι**», μᾶς φωνάζει τὸ παχνὶ μέσα στοῦ ὁποῖο γεννήθηκε. «**Ἦλθε διακονῆσαι**» μᾶς λέει ἡ Ναζαρέτ, στὴν ὁποία ἐργάστηκε σκληρά, χρόνια ὀλόκληρα σὰν ἕνας ἀπλὸς μαραγκός. Ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἀνάπηροι, οἱ τυφλοὶ, οἱ λεπροί, οἱ δαιμονισμένοι, πού πῆραν ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ δῶρο τῆς υγείας, τὸ ἴδιο μᾶς λένε. Καὶ τὸ λέντιο, πού ζώστικε τὴν νύχτα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου καὶ ἔπλυσε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του, αὐτὴ τὴν ἀλήθεια μᾶς παρουσιάζει ἀνάγλυφῃ μπροστά μας.

Ὁλη του ἡ ζωὴ ὑπῆρξε μιὰ ἀλυσίδα ὑπηρεσιῶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Μιὰ ἀλυσίδα πού ὁ τελευταῖος της κρίκος εἶναι πορφυρὸς ἀπὸ τὸ τίμιο αἷμα του. Ἔτσι ὁ Κύριος ἐγίνε διάκονός μας, διάκονος ὀλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας. Κήρυττε τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ στὰ σπίτια καὶ στὶς συναγωγὰς καὶ στὶς ἀκρογιαλιές τῆς Τιβεριάδος. Ἀπὸ τὴ φάτιν ὡς τὸ ματωμένο ξύλο τοῦ Σταυροῦ κρύβεται μιὰ ζωὴ ἀφθαστῆς διακονίας. Ἐνα μεγαλεῖο διακονίας πού ἀκτινοβολεῖ 21 αἰῶνες τώρα καὶ θὰ ἀκτινοβολεῖ μέχρι συντελείας τῶν αἰῶνων.

Υπάρχει πράγματι ἕνα ὑπέροχο μεγαλεῖο στοῦ ἔργου τοῦ διακόνου, στοῦ ἔργου τοῦ κάθε ἀνθρώπου πού ἔχει σὰν ἐμβλημα του νὰ ὑπηρετεῖ τοὺς ἄλλους. Διότι ὑπηρετῶ σημαίνει ἀγαπῶ τοὺς ἄλλους ὅχι μὲ λόγια, ἀλλὰ ἔμπρακτα. Καὶ ἡ ἔμπρακτῃ ἀγάπῃ εἶναι κάτι τὸ πραγματικὰ μεγάλο.

Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι πράγματι ἀξιόλογο τὸ ἔργο αὐτό, γι' αὐτὸ παρουσιάζει πολλὰς δυσκολίες. Εἶναι

ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ὁ δρόμος τῆς διακονίας. Καὶ δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι τὸ μοναδικὸ πρότυπό μας, ὁ Κύριος Ἰησοῦς, βάδισε πρῶτος τὸν δρόμο αὐτό. Συνάντησε δυσκολίες ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους. Δυσκολίες ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες του, τοὺς Ναζαρηνούς. Ἀλλὰ δυσκολίες καὶ ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς μαθητῆς του. Ὁ Κύριος διακονοῦσε καὶ συναντοῦσε τὴν ἄρνηση, τὴν ἀχαριστία, τὸν χλευασμὸ καὶ τὸν κατατρεγμὸ. Καὶ τελικά, τὸ ὅλο ἔργο τῆς διακονίας του εἶχε ὡς ἀμοιβή του τὴν προδοσία τοῦ μαθητοῦ καὶ τὴν φρικτὴ θανατικὴ ἐκτέλεση τοῦ Σταυροῦ!

Ἐὰν ὅμως ὁ Κύριός μας συνάντησε δυσκολίες στοῦ ἔργου τῆς διακονίας του πάνω στὴ γῆ δὲν εἶναι φυσικὸ νὰ συναντοῦμε κι ἐμεῖς δυσκολίες, ὅταν κάνουμε ἕνα παρόμοιο ἔργο διακονίας; Ἀσφαλῶς ναί. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μας. Διότι θὰ ἀπαιτηθοῦν μερικὲς φορὲς θυσίες. Θὰ χρειαστεῖ νὰ διακόψουμε μιὰ ἐυχάριστῃ ἀπασχόληση, νὰ ἀναβάλουμε μιὰ ἐνδιαφέρουσα συζήτηση, ἕναν ξεκουραστικὸ ὕπνο.

Οἱ δυσκολίες ὅμως θὰ ἔλθουν καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Διπλαρὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους στοὺς ὁποίους προσφέρεται ἡ διακονία μας. Ἄς σκεφθοῦμε τὴ μητέρα ἐκείνη πού μέρα νύχτα διακονεῖ μέσα στοῦ σπίτι της. Καὶ οἱ κόποι της δὲν ἀναγνωρίζονται οὔτε ἀπὸ τὰ παιδιά της οὔτε ἀπὸ τὸν ἄνδρα της οὔτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους στενοὺς συγγενεῖς! Ἀλλὰ καὶ τὴν ἡρώϊδα ἀδελφὴ νοσοκόμο, πού λιώνει κάθε μέρα στοῦ ἔργου τῆς διακονίας τοῦ πόνου. Καὶ στὸ ἐπίμοχθο αὐτὸ ἔργο τῆς φέρνουν συνεχῶς δυσκολίες οἱ ἄρρωστοι μὲ τὶς ἰδιοτροπίες τους καὶ τὶς παράλογες ἀπαιτήσεις τους! Χρειάζεται αὐταπάρνηση πολλή, ἀληθινὸς ἡρωισμὸς γιὰ νὰ ὑπερνικήσει τὶς δυσκολίες αὐτές.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀντίθετες φωνὲς ἄς μὴ μᾶς κάνουν καμιά ἐντύπωση. Τὸ βλέμμα μας ἄς κατευθύνεται ἐμπρὸς καὶ ψηλὰ στὴν κορυφὴ τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πού καρφώθηκε στὸν Σταυρὸ μᾶς ἔδωσε τὸ μεγάλο σύνθημα πού τὸ ὑπέγραψε μὲ τὸ Αἷμα του: «**Οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι**» (Ματθ. κ΄ 28). Ἀπὸ τὸν αἱματωμένο αὐτὸν σταυρὸ, ἄς ἀντλοῦμε δύναμιν καὶ κουράγιο γιὰ νὰ κάνουμε μὲ χαρὰ τὸ ἔργο τῆς καθημερινῆς μας διακονίας.

«Πρὸ ἕξ ἡμερῶν τοῦ πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν

ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. ιβ´ 1-18
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Φίλιπ. δ´ 4-9

τὸν Λάζαρον ἰδῶσιν ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολ-

λοῖ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτὴν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βῆλα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Εὐρών δὲ ὁ Ἰησοῦς ὄναριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον· μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου. Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἠκούσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιοῦναι τὸ σημεῖον».

λοῖ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτὴν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βῆλα τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ, καὶ ἔκραζον ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Εὐρών δὲ ὁ Ἰησοῦς ὄναριον ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον· μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου. Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἠκούσαν τοῦτο αὐτὸν πεποιοῦναι τὸ σημεῖον».

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΧΟΜΕΝΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

«Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ».

«Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ» κάθεται «ἐπὶ πῶλον ὄνου» καὶ παρακολουθεῖ τις ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους. Τὸ θεϊκὸ τοῦ βλέμμα εἰσχωρεῖ μέσα στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. Ἐκεῖ διαβάζει καθαρὰ τὴν καρδιά ὄλων αὐτῶν ποῦ τὸν ἀκολουθοῦν. Δὲν ἔχουν ὄλοι τὰ ἴδια αἰσθήματα γιὰ τὸν Ἰησοῦ. Ἄς πλησιάσουμε ὁμῶς τὰ πρόσωπα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου γιὰ νὰ δοῦμε πῶς τὸν ὑποδέχονται.

ΤΟ ΤΑΠΕΙΝΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

Πρῶτοι προβάλλουν ἐνώπιον τοῦ ἐρχόμενου Βασιλιά οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Εἶναι οἱ δυσαρρεστημένοι τῆς μεγάλης ἡμέρας. Τὸ «ὡσαννά» τῶν μικρῶν παιδιῶν εἶναι δηλητήριο γι' αὐτούς. Καρφὶ ποῦ τοὺς καίει, εἶναι οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους. Ἀνήσυχτοι παρακολουθοῦν. Συσκέπτονται καὶ ἀποφασίζουν. Ὁ Ἰησοῦς πρέπει νὰ ἐξοντωθεῖ. Καὶ γιὰτι σχεδιάζουν αὐτὰ τὰ σατανικὰ σχέδια; Γιατί θίγονται τὰ συμφέροντά τους. «**Ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθε**» (Ἰωάν. ιβ´ 19) λένε. Ψυχὲς σκοτεινές! Οὔτε τὸν Θεὸ φοβοῦνται οὔτε τοὺς ἀνθρώπους ντρέπονται. Θεὸς τους, τὸ ταπεινὸ συμφέρον. Γι' αὐτὸ εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ κάνουν καὶ τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα.

Ἀποστρεφόμεστε τὸ πνεῦμα τους. Καὶ ὁμῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχει κάτι δικό τους μέσα μας. Ὁ Κύριος φωνάζει στὴν περίπτωσιν αὐτὴ «**προσέχετε**».

ΑΝΕΥΘΥΝΕΣ ΜΕΤΑΠΤΩΣΕΙΣ

Ἄς προσέξουμε ὁμῶς καὶ τὴ στάση ποῦ τηρεῖ ὁ ὄχλος. Αὐτὴ ἡ ἀνθρωποθάλασσα ποῦ σήμερα φωνάζει «ὡσαννά», αὔριο θὰ λείει θάνατος στὸν Χριστό! Σήμερα στρώνουν τὰ ρούχα τους στὴ γῆ γιὰ νὰ περάσει ὁ Κύριος, καὶ αὔριο θὰ τὰ κομματιάσουν κάτω ἀπὸ τὸ πραιτώριο, ἐνῶ θὰ κράζουν «**ἄρον, ἄρον σταύρωσον αὐτόν**» (Ἰωάν. ιθ´ 15). Αὐτὴ ἡ μάζα, αὐτὸ τὸ ἀνώνυμο πλῆθος γιὰτι ἄραγε νὰ παρουσιάζει αὐτὴ τὴν τρομακτικὴ ἀλλαγὴ στὴν ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ του υπόστασιν; Ἡ ἀπάντησιν εἶναι τόσο φανερὴ. Στερεῖται πνευματικῆς ὠριμότητος.

Λείπει αὐτὸ ποῦ λείπει μερικὲς φορὲς καὶ ἀπὸ μᾶς.

Ἡ σταθερότητα. Ὅταν εἴμαστε «**κάλαμοι ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενοι**», ἀσταθεῖς Χριστιανοί, οἱ ὅποιοι τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων βγαίνουμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μὲ τοὺς φοινίκες στὰ χέρια καὶ τὴ Μ. Δευτέρα δὲν διστάζουμε νὰ κρατήσουμε λίγο ἀπὸ τὸ δῶρον τοῦ Πάσχα τῶν ἐργατῶν μας, δὲν ἀκολουθοῦμε τὰ ἴχνη τοῦ ἰουδαϊκοῦ ὄχλου; Ὅταν τὰ βράδια τῆς Μ. Ἑβδομάδος δίνουμε φίλημα στὸ Νυμφίο μας καὶ τὴν ἡμέρα δαγκώνουμε καὶ καταξοχίζουμε τοὺς ἀδελφούς μας, λησμονοῦντες τὶς ὑποσχέσεις μας πρὸς τὸν Θεό, δὲν εἶναι φανερὸ πῶς εἴμαστε χωρὶς βαθειὲς ρίζες;

Αὐτὴ ἡ τακτικὴ τῶν μεταπτώσεων μόνον μὲ ἓνα τρόπο θεραπεύεται. Αὐτὸν μᾶς τὸν δείχνει ἡ Μαρία.

Ἡ ΓΝΗΣΙΑ ΑΓΑΠΗ

Αὐτὴ δὲν μισεῖ, ἀλλὰ ἀγαπᾷ. Καὶ ἀγαπᾷ τὸν Κύριο, ὄχι ἐπιφανειακὰ καὶ ἐπιπόλαια, ἀλλὰ γνήσια, σταθερὰ, οὐσιαστικά. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἔχει τὶς μεταπτώσεις τοῦ ὄχλου. Ἡ ἀγάπη τῆς πρὸς τὸν Εὐεργέτη τοῦ σπιτιοῦ τῆς εἶναι τόσο ἀπέραντη, ὥστε προσφέρει σ' αὐτὸν ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχει. Νὰ πῶς τὸν ὑποδέχεται: «**Ἡ οὖν Μαρία λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου εὐλογοῦσιν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν**» (Ἰωάν. ιβ´ 3). Προχωρεῖ ἀκόμη περισσότερο, ταπεινώνεται ὅσο μπορεῖ πρὸς τὸν Κύριο, γιὰ νὰ τοῦ δείξει πῶς αὐτὸν μόνον πιστεύει καὶ αὐτὸν μόνον λατρεύει.

Ἐμεῖς ἄραγε τί θὰ λέγαμε; Ἐχομε αὐτὴ τὴ γνήσια καὶ μεγάλῃ ἀγάπῃ; Τὸν ἀγαποῦμε μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ μας, χωρὶς ὑπολογισμὸ καὶ συμφέρον; Ἄν ὄχι, οἱ ἡμέρες ποῦ ἔρχονται μᾶς δίνουν τὴν εὐκαιρία νὰ καθαρίσουμε τὴν ἀγάπῃ μας πρὸς τὸν Λυτρωτὴ. Νὰ τὸν ὑποδεχθῶμε σὰν τὴν Μαρία. Νὰ θυσιάσουμε γιὰ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ κάτι, λίγο χρόνο, ἐπισκεπτόμενοι ἓνα ἄρρωστο, λίγο κόπο, ὑπηρετοῦντες ἓναν ἀδύνατο, λίγη εὐχαρίστησίν μας γιὰ νὰ κάνουμε συντροφιά σὲ κάποιον ποῦ μαστίζεται ἀπὸ τὴ μοναξιά.

Ὁ ἐρχόμενος πρὸς τὸ Πάθος Κύριος ἔτσι ζητεῖ νὰ τὸν ὑποδεχθῶμε.

Σήμερα έζησα μαζί Σου

Σήμερα ένιωσα τὴ χαρά, πού δὲν εἶχα ζήσει ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια. Μέσα στὸ ναὸ ἢ καρδιά μου πλημμύρισε ἀπὸ μιὰ πρωτόγνωρη εὐτυχία. Ἦμουν ἀνάμεσα σ' ἓνα πλῆθος, ὅμως ὄχι ἀνώνυμο, ἀπρόσωπο, ξένο. Ἦταν ἓνας κόσμος ἀδελφικός, γνώριμος, σὰν ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Εἴμασταν ἐκεῖ ἓνας λαός, ὁ λαός Σου, ἢ Ἐκκλησία Σου, χωρὶς διακρίσεις κοινωνικὲς ἢ ταξικὲς διαφορές. Δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ ὁ ὑπολογισμός, ἡ σκοπιμότητα, ἡ ἀνειλικρίνεια. Μᾶς ἔνωσε τὴν ὥρα αὐτὴ ἡ ἴδια πίστη, ἡ ἴδια χαρά, ἡ ἴδια ἐλπίδα. Ἐσὺ ὁ κοινὸς Πατέρας καὶ Θεός μας.

Κι ὅταν τὸ στόμα ὅλων μαζί Σὲ ὑμνοῦσε, ἀλλὰ κι ὅταν τὰ χεῖλη σιγοῦσαν, πάντα οἱ καρδιές σου ἔστειλαν θερμὲς ἰκεσίες καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τους, γιὰ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη Σου καὶ τὶς μεγάλες δωρεές Σου. Ζούσαμε κάτι πού ποτὲ μέχρι τότε δὲν εἴχαμε

Μιὰ βαθιὰ εἰρήνη καὶ μιὰ ἀνείπωτη χαρὰ εἰσόρμησαν καὶ διαπότισαν μέχρι τὸ τελευταῖο κύτταρο τὴν ὑπαρξή μου. Ἦταν ἡ δική Σου εἰρήνη καὶ ἡ δική Σου χαρά. Σὺ ὁ ἴδιος πού εἶχες ἔλθει νὰ σκηνώσεις μέσα μου, Θεέ μου.

ζήσει, γιατί ἤσουν Ἐσὺ ἀνάμεσά μας. Πόση διαφορὰ ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀναστροφές μας, ἐκεῖνες τὶς κατὰ συνθήκη, τὶς προκατασκευασμένες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔλειπε ἡ ἀπλότητα, ἡ ἐντιμότητα, ὁ ἀλληλοσεβασμός. Ἐλειπε τὸ πᾶν γιατί ἔλειπε Ἐσὺ, Πατέρα μου. Κι ὅταν λείπεις Ἐσὺ, τί μπορεῖ νὰ Σὲ ἀναπληρώσει; Ὅταν εἶσαι Ἐσὺ κοντά μας, τίποτε δὲν λείπει.

Κι ὕστερα ἓνας-ἓνας προχωροῦσε εὐλαβικὰ στὸ Ποτήριο τῆς ζωῆς. Στιγμὲς ἱερές. Τὸ ταπεινὸ πλάσμα σου ὁ ἄνθρωπος, μὲ ὅλες τὶς μικρότητες καὶ τὶς ἀδυ-

ναμίες, νὰ βαδίζει πρὸς τὸ ἱερὸ θυσιαστήριό Σου καὶ ἐκεῖ στὴ μυστικὴ Τράπεζα νὰ ἐνώνεται μαζί Σου. Νὰ παίρνει μέσα του Ἐσένα τὸν παντοδύναμο Θεό. Νὰ τρέφεται μὲ Σένα τὸν Ἄρτο τῆς ζωῆς. Νὰ ἐνσωματώνεται σὲ Σένα τὴν πηγὴ τῆς θεϊκῆς καθαρότητας καὶ δυνάμεως. Στὶς φλέβες του νὰ τρέχει τὸ δικό Σου πανσθενουργὸ Αἷμα.

Τί ἀπερίγραπτη τιμὴ γιὰ τὰ πλάσματά Σου! Εἶναι καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἀτίμητα δῶρα τῆς ἀπειρης ἀγάπης Σου, **«εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακῦψαι»** (Α΄ Πέτρ. α΄ 12).

* * *

Βγαίνοντας, Κύριέ μου, ἀπὸ τὸν ναὸ Σου ἐνιωθα πὼς ἡ Λειτουργία δὲν εἶχε τελειώσει. Μονάχα εἶχε ἀρχίσει. Γιατὶ ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη εἶχε ἀρχίσει μέσα στὴν ψυχὴ μου ἓνας βαθὺς ἐσωτερικὸς διάλογος μαζί Σου καὶ ζητοῦσε νὰ συνεχισθεῖ, νὰ ὀλοκληρωθεῖ.

Νὰ γιατί στὸ ἱερὸ ἐξομολογητᾶρι μπροστὰ στὰ πόδια Σου, Λυτρωτή μου, ἄνοιξα διάπλατα τὴν καρδιά μου.

Ἡ ζωὴ μου ὀλόκληρη κατατέθηκε εἰλικρινὰ στὸ ὄργανο τῆς χάριτός Σου. Δὲν ἦταν μιὰ ἀπλὴ ἀναθεώρηση. Ἦταν μιὰ σωστικὴ ἀναζωογόνηση, ἓνας νέος προσανατολισμὸς τῆς ζωῆς μου.

Ἐκεῖ ένιωσα γιὰ πρώτη φορὰ τί θὰ πεῖ νὰ παίρνεις Ἐσὺ, ἡ ἀπειρη Ἀγάπη καὶ Τελειότητα, τὴν πρώτη θέση μέσα στὴν καρδιά μου.

Τί σημαίνει ἡ ζωὴ μου νὰ

ἀνθίζει κάτω ἀπὸ τὸ δικό σου σωτήριο φῶς.

Ἡ ψυχὴ μου ἀνάλαφρη τραγουδοῦσε τώρα πιά, σὰν πασίχαρο ἐλεύθερο πουλί, ὕμνους χαρᾶς καὶ δοξαστικὰ ἀγάπης σὲ Σένα τὸν Εὐεργέτη της.

Μιὰ βαθιὰ εἰρήνη καὶ μιὰ ἀνείπωτη χαρὰ εἰσόρμησαν καὶ διαπότισαν μέχρι τὸ τελευταῖο κύτταρο τὴν ὑπαρξή μου. Ἦταν ἡ δική Σου εἰρήνη καὶ ἡ δική Σου χαρά. Σὺ ὁ ἴδιος πού εἶχες ἔλθει νὰ σκηνώσεις μέσα μου, Θεέ μου.

Γιατὶ πρώτη φορὰ ἔζησα τόσο δυνατὰ τὴ θεϊκὴ Σου ὑποθήκη: **«Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν».**

Ὁ κόσμος μοῦ ὑποσχόταν πολλὰ καὶ δὲν μοῦ ἔδινε τίποτα. Ἡ μάλλον μοῦ ἔδινε τὴν ἀνησυχία καὶ τὴν ταραχή. Βάθαινε τὸ κενὸ μέσα στὴν ψυχὴ μου.

Σὺ ὁ ἀληθινὸς Θεός, δὲν μοῦ ἔδωσες ἀπλὲς ὑποσχέσεις. Μοῦ πρόσφερες δυνατὲς βιωματικὲς ἐμπειρίες. Σὰν αὐτὴ πού ἔζησα σήμερα. Οἱ ὑποσχέσεις Σου δὲν ἦταν μελλοντικὲς. Αὐτὸ εἶναι τὸ παράδοξο. Εἶναι τωρινές. Ἡ ἐκπλήρωσή τους ἀρχίζει ἀμέσως.

Ἡ Εἰρήνη Σου δὲν εἶναι ὄνειρο μακρινό. Εἶναι βαθιὰ ἐσωτερικὴ κατάσταση, σύγχρονη, τωρινή.

Σ' εὐχαριστῶ, Σωτήρα καὶ Λυτρωτή μου, γιατί σήμερα μὲ ἀξίωσες νὰ ζήσω μιὰ τέτοια χαρὰ. Νὰ ζήσω μαζί Σου.

ZOH Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν. Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZOH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZOH» Σ.Α., Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.
Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἱπποκράτους 189, 114 72 Αθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνών.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:
Ἱπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ (1780 - 1857)

4

Με θερμά λόγια συχνά ο φλογερὸς μυσταγωγὸς τοῦ ὑπόδουλου Γένους μας τόνωνε τὸ θρησκευτικὸ καὶ ἔθνικὸ φρόνημα τῆς νεολαίας καὶ ἐνίσχυε τὸ ἔργο τῆς Σχολῆς του!

Ἄλλ' ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος δὲν ἦταν μόνο καθοδηγητὴς τῆς ἑλληνικῆς νεότητος. Ἦταν ὁδηγὸς καὶ ὄλου τοῦ λαοῦ. Τὰ κοινωνικὰ καὶ ἔθνικὰ προβλήματα τῆς Σμύρνης ἀνέβαζε στὸν ἄμβωνα ὁ μεγάλος δάσκαλος τοῦ λαοῦ. Καὶ μετὰ τὴν εὐγλωττία καὶ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του ἔπειθε καὶ τοὺς πιὸ δύσκολους ἀκροατές.

Γιὰ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ Οἰκονόμου ἐξ Οἰκονόμων σώθηκε καὶ τὸ ἐξῆς χαρακτηριστικὸ ἐπιεσόδιον:

Συζητοῦσε κάποτε ὁ Οἰκονόμος μετὰ τὸν πρωτοσύγκελλο τῆς Μητροπόλεως Σμύρνης γιὰ τὸ κήρυγμα. Καὶ τοῦ ἔλεγε ὁ πρωτοσύγκελλος ὅτι, προκειμένου νὰ κηρύξει, ἐκλέγει πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τὸ θέμα, τὸ μελετᾷ, συμβουλευέται καὶ παλαιότερους Ἕλληνες καὶ ξένους ρήτορες καὶ ἔτσι ἀνεβαίνει στὸν ἄμβωνα. Τότε ὁ Οἰκονόμος τοῦ ἀπάντησε ὅτι αὐτὸς δέχεται νὰ μιλήσει ἐπάνω σὲ ὅποιο θέμα θὰ τοῦ στείλει ὁ πρωτοσύγκελλος ὅταν θὰ ἀνέβει στὸν ἄμβωνα. Καὶ πράγματι ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὁ Οἰκονόμος ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα καὶ ὁ πρωτοσύγκελλος τοῦ ἔστειλε μετὰ τὸν νεωκόρο ἓνα χαρτάκι στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένο ἓνα μηδέν (0). Ὁ ἱεροκέρυκας τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ χωρὶς νὰ ἀργοπορήσει ἄρχισε τὸ λόγο του ὡς ἐξῆς:

— Ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ μηδενὸς ἔπλασε τὸν κόσμον...

Καὶ πᾶν ὡς τὸ θέμα αὐτὸ ἐξεφώνησε μία ἀπὸ τὶς θαυμασιότερες ὁμιλίες του. Τέτοια ἦταν ἡ ἐτοιμότητα καὶ ἡ δύναμη τοῦ λόγου τοῦ σοφοῦ πρεσβύτερου τῆς Σμύρνης!

Ἔτσι ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς τόσο ἡ φήμη τοῦ Σχολάρχου τῆς Σμύρνης ἔφθανε στὰ πέρατα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μετὰ στοργὴ ἡ Κωνσταντινούπολη παρακολουθοῦσε τὴν δράση τοῦ μεγάλου Θεσσαλοῦ καὶ τὴν πρόοδο τῆς Σχολῆς του. Δὲν περνοῦσε εὐκαιρία, ποῦ ὁ Πατριάρχης νὰ μὴν ἐπαινέσει τὸ ἐκπαιδευτικὸ αὐτὸ κέντρο τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ νὰ μὴν μιλήσει μετὰ τὰ πιὸ θερμὰ λόγια γιὰ τὸν Σχολάρχου του. Συγχρόνως καὶ ὁ μεγάλος Διερμηνέας τῆς Πύλης, ὁ Μιχαὴλ Σοῦτσος, ἔστειλε πολὺ ἐπαινετικὰ γράμματα γιὰ τὸ ἔργο τῶν ἐπιτρόπων τοῦ Γυμνασίου καὶ τὴν δράση τῶν δύο ἀδελφῶν Οἰκονόμων, ποῦ τοὺς ὀνόμαζε «*μάλιστα πεφιλημένους καὶ πολλῆς τιμῆς ἀξίους διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἀρετὴν των*».

Τὸ ἔργο τοῦ Οἰκονόμου δὲν ἔγινε γνωστὸ μόνο στὸ Φανάρι. Καὶ οἱ ἠγεμονίες, ποῦ τότε ἦταν στὴν ἀκμὴ τους, ἀναγνώριζαν τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου Θεσσαλοῦ. Ὁ ἠγεμόνας τῆς Μολδαβίας Σκαρλάτος Καλλιμάχης ἀλληλογραφοῦσε συχνὰ μετὰ τὸν Οἰκονόμο

καὶ ἔστειλε στὴ Σχολὴ χρηματικὴ ἐνίσχυση.

Ἔτσι κύλησε ὁ καιρὸς ὡς τὰ 1819, ποῦ ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄ κάλεσε τὸν Οἰκονόμο στὸ κέντρο τῆς ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας γιὰ νὰ τὸν διορίσει ἱεροκέρυκα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ὁ Οἰκονόμος μετὰ συγκίνηση διάβασε τὴν πρόσκληση τοῦ Πατριάρχου. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε ν' ἀρνηθεῖ καὶ νὰ συνεχίσει τὴ δουλειὰ του στὴ Σμύρνη. Μὰ ἡ ἀγάπη του στὸν Πατριάρχη τὸν ἔσπρωξε ν' ἀποφασίσαι τὸ ταξίδι αὐτό.

ὍΤΑΝ Ἡ ΘΥΕΛΛΑ ΞΕΣΠΙΑ

Στὰ τέλη τοῦ 1819 γλύστραγε στὰ καταγάλανα νερὰ τοῦ Βοσπόρου τὸ πλοῖο, ποῦ ἔφερνε τὸν Κωνσταντῖνο Οἰκονόμο στὴ «Βασιλίδα τῶν πόλεων». Μετὰ συγκίνηση καὶ δέος θὰ ἀντίκρισε ὁ γενναῖος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐπιβλητικὴ καὶ μεγαλοπρεπεῖ ἑκκλησία τῆς Ἁγίας Σοφίας. Καὶ ὁ νοῦς του θὰ ἔτρεξε στὰ παλιὰ καὶ δοξασμένα χρόνια, τότε ποῦ οἱ πιστοὶ μαχητὲς τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας γονατιστοὶ ζητοῦσαν δύναμη καὶ ἐνίσχυση ἀπὸ τὸν Θεό, πρὶν ξεκινήσουν γιὰ τὶς μάχες.

Πρὶν ὅμως ξεκινήσει γιὰ τὴ νέα περίοδο τῆς ζωῆς του τιμητικὲς διακρίσεις τὸν περίμεναν. Ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ Σύνοδος τὸν κάλεσαν στὰ Πατριαρχεῖα. Ἐκεῖ ὁ Γρηγόριος ὁ Ε΄ τοῦ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ Ἔθνους γιὰ τοὺς ἀγῶνες του καὶ τὸν τοποθέτησε ἱεροκέρυκα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τότε ὁ Οἰκονόμος παρουσίασε γι' ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν βαθιὰ του ταπείνωση καὶ ἀμέσως παρακάλεσε μετὰ θερμὰ λόγια τὸν Πατριάρχη καὶ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο, νὰ μὴν ἀναλάβει τὸ ὑψηλὸ καὶ βαρὺ διακόνημα τοῦ ἱεροκέρυκα...

Ὁ Πατριάρχης ὅμως καὶ οἱ Συνοδικοὶ ἀπέρριψαν τὴν πρόταση τοῦ ταπεινοῦ κληρικοῦ καὶ τὸν προέτρεψαν, ὅσο τοῦ ἐπέτρεπαν οἱ ἀσθενεῖς του δυνάμεις, νὰ συνεχίσει τὸ κήρυγμα...

Ἔτσι «*ἀνεβαίνει ὁ σεβάσμιος καὶ διαπρύσιος τοῦ θείου λόγου κήρυξ εἰς τὸν οἰκουμενικὸ ἄμβωνα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διὰ νὰ ἠχήσῃ ὡς σάλπιγξ χρυσοσήλατος, ὡς θεόπνευστον ὄργανον τῆς αἰωνίου ζωῆς τὰ ζωήρρητα ρήματα*». Ἀνεβαίνει ἐκεῖ, ποῦ στὰ παλιὰ καὶ δοξασμένα χρόνια τῆς Ἐκκλησίας μας ἀκουγόταν ὁ «*ποιμενικὸς τῆς τῶν Γρηγορίων θεολογίας αὐλός, τὸ εὐλαλον καὶ πολύφωνον τῶν Χρυσοστόμων στόμα*».

Ἀπὸ τὰ πρῶτα κηρύγματά του ὁ Οἰκονόμος ἐπιβλήθηκε, τόσο μετὰ τὴ ρητορικὴ του ἰκανότητα, ὅσο καὶ μετὰ τὸ πλούσιο περιεχόμενον τῶν λόγων του. Δύο ἦταν τὰ συνθήματά του, ποῦ δονοῦσαν τὶς πιὸ εὐαίσθητες χορδὲς τῆς καρδιᾶς τῶν δυστυχισμένων σκλάβων: Ἀγάπη στὸν Χριστό, ἀγάπη στὴν Ἑλλάδα.

(Συνεχίζεται)

ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ;

Δέν είναι ή πρώτη φορά πού ό ύπουργός Παιδείας κ. Ν. Φίλπς - και όχι μόνον αυτός - ένοχλούνται γιατί ή Έκκλησία τολμά νά προφέρει λόγο και νά άγκαλιάζει τά φλέγοντα ήθικά, κοινωνικά και έθνικά προβλήματα. Τί άλλο μαρτυρεί και ή απαγόρευση γιά τούς έκπροσώπους τής Έκκλησίας νά έπισκέπτονται τά Σχολεία και νά άναπτύσσουν έπικοινωνιακή σχέση με τή δοκιμαζόμενη σήμερα νεολαία μας; Γενικότερα φρονούν, πώς ή Έκκλησία δέν πρέπει νά μιλάει, αλλά νά περιορίζεται στα άμιγώς θρησκευτικά της καθήκοντα, δηλαδή νά κάνει μόνο λειτουργίες, μυστήρια, μνημόσυνα και συσσίτια. Με άλλα λόγια νά περιθωριοποιηθεί και νά άποκοπεϊ -κατά παράβαση τής άποστολής της- από τήν κοινωνία. Και τελικά νά άποθρησκευτικοποιηθεί ό λαός μας και κυρίως ή νεολαία. Λησμονούν πώς ή χώρα μας, ποτισμένη με αίμα μαρτύρων και σπαρμένη με όστά ήρώων, είναι συνυφασμένη άδιάρρηκτα με τήν Έκκλησία και τήν Όρθοδοξία.

«ΟΥ ΔΥΝΑΜΕΘΑ...ΜΗ ΛΑΛΕΙΝ»

Και εκείνοι μέν, συνεπεΐς στο χρεοκοπημένο μαρξιστικό και άθεϊστικό τους πιστεύω, προχωρούν μεθοδικά στην πραγμάτωσή του. Το έρώτημα είναι έμεις τί κάνουμε; Μήπως θα έπρεπε νά άφουγκρασθούμε τήν έγερτήριο σάλπιγμα τού άείμνηστου ποιητή μας Γ. Βερίτη: «Άλίμονο σ' εκείνους πού άποτελματώνονται μέσα στη μιζέρια τού σκεπτικισμού, τών άτελειώτων ύπολογισμών, τών αιώνιων δισταγμών, όταν από τή μία στιγμή στην άλλη ή σώζεται τή πάλ ή χάνεται τή πάλ»; Πώς είναι δυνατόν ένας πιστός Χριστιανός νά δίνει «**ύπνον τοΐς κροτάφοις του και τοΐς βλεφάροις του νυσταγμόν**», όταν διακυβούνται όχι πετρελαιοπηγές, αλλά άτίμητες ψυχές; Ιδιαίτερα ό έκκλησιαστικός ήγέτης πώς μπορεί νά κοιμάται ήσυχος, με άναπαυμένη τή συνείδηση ότι έκανε τήν χρέος του, όταν βλέπει μιá νεολαία προδομένη και έγκαταλελειμμένη από τούς φυσικούς ήγέτες της; Όταν βλέπει τούς έμψυχους ναούς νά λεπλατούνται, τά ιδανικά νά περιφρονούνται, τήν άρετή νά κλειάζεται, τήν πίστη νά προπηλακίζεται, τούς αίρετικούς και τούς άθεους νά προκαλούν, τες άξίες νά ποδοπατούνται; Τί έκαναν οΐ πνευματοκίνητοι Άπόστολοι, οΐ θεοφόροι Πατέρες, οΐ άγιοι; Σφράγιζαν τά χείλη τους; Διακινδύνευαν όχι άπλώς τήν θέση τους, αλλά και αυτή τή ζωή τους. Μακριά από τούς φλογερούς ή σείρα νοοτροπία τής δειλίας, τών μικρούπολογισμών. Βροντοφωνούσαν τή «**ού δύναμεθα ήμεΐς ά είδομεν και ήκούσαμεν μη λαλεΐν**» (Πράξ. δ' 20). Μπορούμε νά μεταφερθούμε σ' εκείνη τήν άτμόσφαιρα πού αυτό τή «**ού δύναμεθα ... μη λαλεΐν**» πληρωνόταν με φυλακίσεις, βασανιστήρια και θάνατο;

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΤΙΚΕΣ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ ΜΑΘΗΤΩΝ

Στή βαρυσήμαντη έπιστολή πού ύπέγραψαν, μόλις τή περασμένο έτος, κορυφαίοι Άκαδημαϊκοί, τακτικά μέλη τής Άκαδημίας Άθηνών, έπεσήμαιναν τόν κίνδυνον από τήν έπιχειρούμενη ίσοπέδωση τής παιδείας. Δέν έκλεισε καν έτος από τότε και ίδου μερικά από τά χρονίζοντα θλιβερά άποτελέσματα. Πρόσφατο τή δημοσίευμα: «Απογοητευτικές έπιδόσεις μαθητών. Η έλληνική έκπαίδευση παραμένει κάτω από τή βάση, καθώς δέν βρίσκεται μόνο πολύ μακριά από τες έπιδόσεις άριστείας πού παρουσιάζουν οΐ ίσχυρες χώρες τής Εύρώπης, αλλά σέ πολλούς ποιοτικούς δείκτες μόλις πού άποφεύγει τόν...πάτο τής Ε.Ε.. Τά στοιχεία περιλαμβάνονται στην έκθεση τού Κέντρου Άνάπτυξης τής Έκπαιδευτικής Πολιτικής τής ΓΣΕΕ. Άκόμη, όπως λέει ή έκθεση, στους έπτά διαθέσιμους στόχους πού θέτει ή Εύρωπαϊκή Έπιτροπή, γιά νά διαπιστωθεί ή πρόοδος έκσυγχρονισμού τών εκπαιδευτικών συστημάτων, ή Ελλάδα άποτυγχάνει, τήν ώρα πού χώρες με αντίστοιχα κοινωνικοοικονομικά προβλήματα (Σλοβακία, Πορτογαλία, Έσθονία, Λετονία, κ.ά.) έμφανίζουν σαφώς καλύτερη εικόνα» («Καθημερινή» 20-1-2016). Θα καταλάβουμε, έπιτέλους, όλοι μας, ότι τή κρισιμότερο πρόβλημα πού αντιμετώπιζει σήμερα ή χώρα μας, δέν είναι μόνο τή οικονομική; Είναι και τή πρόβλημα τής παιδείας από τή όποιο έξαρτάται τή μέλλον αυτού τού τόπου.

Η ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗ ΣΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ;

«Σέ συνέδριο τών άπανταχού ψυχαναλυτών στο Παρίσι είχε γίνει άποτίμηση έκατό χρόνων διερευνήσεως τού ύποσυνειδήτου. Λοιπόν, οΐ ψυχαναλυτές περνούν κρίση. Οΐ ίδιοι, διαιρεμένοι καθώς είναι σέ σχολές, δυσκολεύονται νά προσανατολιστούν... Η ψυχανάλυση έχει λάβει τήν ρόλο πού έπαιζε κάποτε ή Έκκλησία. Η έξομολόγηση στις μέρες μας δέν άρκει. Στρές, άγωνία, νεύρωση, σέ καμιά έποχή ό άνθρωπος δέν άυτοπαρητήρηθηκε τόσο. Η άναλογία καταθλιπτικών άτομων στη γαλλική κοινωνία πενταπλασιάστηκε τά τελευταία χρόνια... Μπορεί όμως ό άνθρωπος νά λύσει τή βαθύτερα πρόβλήματα και τες άνησυχίες του και προάπτιων τή άίσθημα τής ένοχής με τόν ψυχαναλυτή;...». Άς τή ύπογραμμίσουμε. Η ψυχανάλυση δέν είναι πανάκεια πού θεραπεύει τήν καθετή. Μπορεί νά έχει τή θέση της γιά όρισμένες περιπτώσεις. Είναι όμως λάθος νά συγκρίνεται και νά άντιπαράθεται με τήν έξομολόγηση. Η μιá είναι άνθρώπινη-έπιστημονική μέθοδος. Η άλλη είναι μυστήριο. Ξεφεύγει από τά άνθρώπινα μέτρα και μās βάζει στο δρόμο τής χάριτος κάτω από τήν στοργικό βλέμμα τής άγάπης τού Θεού. Τά μυστήρια τής Έκκλησίας μās προσφέρουν άληθινή εΐρήνη και ψυχική ήρεμία, γιατί μās άπαλλάσσουν από τήν πιεστικό βάρος τής ένοχής, τής άμαρτίας, τήν πρώτη αίτία τής άνθρώπινης κακοδαιμονίας. Όπως έπισημαίνει ό διάσημος ψυχίατρος Μαΐντερ «**τὸ πρόβλημα τής ένοχής καθ' έαυτὸ δέν είναι φύσεως ψυχολογικής ούτε έπιστημονικής...είναι κυρίως πρόβλημα ήθικό και πνευματικό**».



ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Τιτοκόρατος 189
114 72 ΑΘΗΝΑ